

The International Bestseller

Jonathan
Livingston
Seagull

A Story

Richard Bach

Photographs by Russell Munson

คำนำ

ในระยะต่อไปนี้ ผมจะแปลหนังสือภาษาอังกฤษเล่มหนึ่งชื่อ Jonathan Livingston Seagull ลงในคอลัมน์นี้วันต่อวันไปจนกว่าจะจบ ซึ่งคาดว่าคงจะไม่กินเวลานานจนเกินไปนัก

หนังสือเล่มนี้ ได้พิมพ์ออกจำหน่ายในสหรัฐอเมริกา มาเป็นเวลาพิเศษแล้ว ถึงวันที่ 1 มิถุนายน พ.ศ. 2516 ปรากฏว่าหนังสือเล่มนี้อยู่ในอันดับหนังสือขายดีที่สุด (Best Seller) อันดับที่ 3 ติดต่อกันมาเป็นเวลาถึง 57 อาทิตย์ นับว่าเป็นหนังสือขายดีที่สุดที่ติดอันดับอยู่ได้นานมาก แสดงว่าเป็นหนังสือที่มีผู้สนใจอ่านมากที่สุด

ผู้แต่งหนังสือเล่มนี้ชื่อ นายริชาร์ด บาค (Richard Bach) เป็นทั้งคนเขียนหนังสือและนักบิน เคยแต่งหนังสือมาแล้วสามเล่ม เกี่ยวกับธรรมชาติในการบินทั้งสิ้น ในระยะสิบปีที่ผ่านมา นายริชาร์ด บาค เป็นบรรณาธิการนิตยสารการบินฉบับหนึ่ง เขียนบทความสารคดีและนิยายเรื่องสั้น เกี่ยวกับการบินมาแล้วร้อยกว่าเรื่อง นายริชาร์ด บาค เคยเป็นนักบินในกองทัพอากาศสหรัฐอเมริกามาก่อน ถึงปัจจุบันนี้ชีวิตของ นายริชาร์ด บาค เกือบจะไม่มีขาดเครื่องบินเลย

ผมเองได้อ่านหนังสือเล่มนี้เป็นครั้งแรก เมื่อประมาณสองสัปดาห์นี้เอง เมื่ออ่านแล้วก็เกิดความจับใจในธรรมชาติ ที่ได้แสดงไว้ในหนังสือเล่มนี้ ซึ่งมีทั้งมนุษยธรรม และธรรมอันเป็นความจริงแห่งชีวิต ตรงตามที่พระพุทธเจ้าผู้ซึ่งเป็นพระบรมศาสดา และสละของผม ได้ทรงแสดงไว้เมื่อสองพันห้าร้อยกว่าปีมาแล้ว มากมายหลายอย่าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่อง ศึกษา หรือศึกษา คือการเรียนรู้อันประกอบด้วยอิทธิบาทสี่ อันได้แก่ ฉันทะ วิริยะ จิตตะ และวิมังสา ไปจนถึงความหลุดพ้นเป็นเสรี อันทำให้เกิดกรุณาขึ้นในตัวของผู้หลุดพ้น เป็นผลที่ได้เกิดขึ้นแก่องค์พระพุทธเจ้า หลังจากที่ได้ตรัสรู้อนุตรสัมมาสัมโพธิญาณแล้ว

นายริชาร์ด บาค ผู้แต่งหนังสือเล่มนี้ จะได้เคยศึกษาพระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้ามาบ้างหรือหาไม่ ผมไม่มีทางจะทราบได้ แต่เท่าที่สังเกตจากข้อความในหนังสือเล่มนี้แล้ว ผมก็เข้าใจเอาเองว่าคงจะไม่เคย หากเป็นเช่นนี้ก็ยิ่งแลเห็นพระพุทธรูป และพระธรรมคุณ เป็น

อัศจรรย์ เพราะพระธรรมนั้น เป็นความจริงอันอยู่เหนือกาลเวลา วิญญูชนพึงรู้ได้ด้วยตนเอง ผู้ที่พากเพียรศึกษาวิทยาการ ไม่ว่าจะป็นสาขาใดเอง แม้แต่การบิน เมื่อถึงขั้นสุดท่ายแล้วก็ย่อมจะแลเห็นพระธรรมด้วยตนเอง ถึงจะไม่รู้แจ้งแทงทะลุ ก็ยังแลเห็นและเข้าใจ ในแก่นสารของพระธรรมนั้น

ด้วยความจับใจดังที่ได้กล่าวมาแล้ว ผมจึงได้แปลหนังสือเล่มนี้ขึ้น ด้วยความประสงค์ที่จะให้ได้อ่านกันแพร่หลายในหมู่คนไทย ที่อาจยังติดขัดในการอ่านภาษาอังกฤษ การแปลนั้นได้พยายามรักษาทั้งสำนวนโวหาร และอรรถของผู้แต่ง ในภาษาอังกฤษไว้ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เกือบจะไม่มีการเรียบเรียงต่อเติมแต่อย่างใดเลย จะมีบ้างก็เพียงเล็กน้อยในเรื่องที่ไม่เป็นสาระสำคัญ เพื่อให้ฟังเป็นภาษาไทยและเข้าใจคนไทยยิ่งขึ้นเท่านั้น

ในที่นี้ ก็ใคร่ขอเรียนท่านที่อ่านภาษาอังกฤษได้สะดวกอยู่แล้วว่า ท่านควรจะได้หาต้นฉบับภาษาอังกฤษมาอ่าน เพราะจะได้อรรถรสจากหนังสือเล่มนี้ ยิ่งกว่าที่จะได้จากคำแปลของผมเป็นแน่นอน เพราะการถ่ายความจากภาษาหนึ่งออกเป็นอีกภาษาหนึ่ง ย่อมจะให้ได้ความสมบูรณ์ไม่่ง่ายนัก

คนที่ผมอยากจะให้อ่านหนังสือเล่มนี้คือคนไทยทั้งปวง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง นิสิตนักศึกษา และนักเรียน เพราะจะได้กำลังใจในอันที่จะเล่าเรียน และทำประโยชน์ต่อไปได้มาก สำหรับคนที่เคยได้เล่าเรียนวิชาจากผมโดยตรง ไม่ว่าจะป็นวิชาใด ไม่ว่าจะป็นรุ่นใด และไม่ว่าจะมากหรือน้อย ผมขอถือโอกาสนี้ส่งข่าวมาให้ทราบว่

“ผมอยากให้คุณอ่านหนังสือเล่มนี้ทุกคน จะอ่านจากภาษาอังกฤษหรือจะอ่านจากคำแปลนี้ก็ไ้ แต่ขอให้อ่านให้ได้ และในการอ่านนั้น ขอได้โปรดใช้ความคิดให้มากประกอบไปด้วยอย่าอ่านเพียงสักแต่ผ่านสายตาไป นกนางนวลมันรักศิษย์ของมันฉันใด ผมก็รักพวกคุณทุกคนฉันนั้น”

จอห์น ลีวิงสตัน นางนวล, ริชาร์ด ปาค เขียน, ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช แปล

Part One

ตอนที่ 1

It was morning, and the new sun sparkled gold across the ripples of a gentle sea. A mile from shore a fishing boat chummed the water. and the word for Breakfast Flock flashed through the air, till a crowd of a thousand seagulls came to dodge and fight for bits of food. It was another busy day beginning.

ตอนนั้นเป็นเวลาเช้า พระอาทิตย์แรกขึ้น ได้ปิดทองระลอกกระยับไปทั้งทะเลที่ไม่มีคลื่นในระยะทางหนึ่งไมล์จากฝั่ง เรือหาปลาลำหนึ่งกวนน้ำทะเลให้เป็นคลื่น และคำที่หมายถึงการบินมือเข้าได้กระจายไปในอากาศ จนกระทั่งนกนางนวลเป็นฝูงประมาณพันตัว บินมาโฉบเฉี่ยวและสู้กันเพื่อเศษอาหาร เป็นวันวุ่นวายอีกวันหนึ่งที่เพิ่งจะเริ่มขึ้น

But way off alone, out by himself beyond boat and shore, Jonathan Livingston Seagull was practicing. A hundred feet in the sky he lowered his webbed feet, lifted his beak, and strained to hold a painful hard twisting curve through his wings. The curve meant that he would fly slowly, and now he slowed until the wind was a whisper in his face, until the ocean stood still beneath him. He narrowed his eyes in fierce concentration, held his breath, forced one... single... more... inch... of... curve... Then his feathers ruffled, he stalled and fell.

แต่ว่าห่างไกลออกไป อยู่ตัวเดียวไกลเกินเรือหาปลาและฝั่งทะเล จอห์น ลีวิงสตัน นางนวลกำลังซ้อมบินอยู่ ในระยะสูงร้อยฟุตบนฟ้า เขาหย่อนเท้าที่มีพังผืดลง ยกปากขึ้นสูง และใช้แรงอย่างหนัก ที่จะรักษาวงโค้งที่ออกจะเจ็บปวดไว้ในปีกทั้งสองของเขา วงโค้งนี้หมายถึงการบินอย่างช้า แล้วเขาก็บินช้าลงจนลมที่ปะทะกับหน้าเขานั้น กลายเป็นเพียงเสียงกระซิบ จนกระทั่งมหาสมุทรหยุดนิ่งอยู่กับที่ ณ เบื้องล่างแห่งตัวของเขา เขาหรีดตาลงด้วยสมาธิอัน

เครื่องเคียด อันลมหายใจไว้บังคับให้ปีกโค้งเข้า...อีกเพียง...หนึ่งนิ้ว แล้วชนเขาก็พุ่งไปทั้งตัว เขาเสียหลัก และร่วงลงมาจากระดับที่บินอยู่

Seagulls, as you know, never falter, never stall. To stall in the air is for them disgrace and it is dishonor.

นกนางนวลนั้น ก็อย่างที่ท่านรู้จักกันอยู่แล้วว่า ไม่มีวันที่จะเสียหลัก ไม่มีเสียระดับ การเสียระดับบินคือการเสียหน้า และเสียเกียรติ

But Jonathan Livingston Seagull, unashamed, stretching his wings again in that trembling hard curve - slowing, slowing, and stalling once more - was no ordinary bird.

แต่จอห์น ลิวิงสตัน นางนวล ผู้ซึ่งไม่ละอาย ผู้ซึ่งกางปีกออกอีกครั้ง ให้เป็นวงโค้งอันสั้นระรัว ทำให้บินช้าลง ช้าลง และเสียระดับอีกครั้งหนึ่งนั้น ไม่ใช่นกธรรมดาสามัญ

Most gulls don't bother to learn more than the simplest facts of flight - how to get from shore to food and back again. For most gulls, it is not flying that matters, but eating. For this gull, though, it was not eating that mattered, but flight. More than anything else. Jonathan Livingston Seagull loved to fly.

นกนางนวลส่วนใหญ่ ไม่สนใจที่จะเรียนรู้ให้เกินไปกว่า การบินอย่างธรรมดาที่สุด รู้เพียงแต่ว่า จะออกจากฝั่งเพื่อหาอาหารแล้วบินกลับฝั่งอย่างไร การบินไม่ใช่เรื่องสำคัญ การกินต่างหากที่เป็นเรื่องใหญ่ แต่สำหรับนกนางนวลตัวนี้การกินไม่ใช่สิ่งสำคัญเลย การบินเท่านั้นที่สำคัญ สำคัญมากกว่าอะไรทั้งหมด จอห์น ลิวิงสตัน นางนวล รักที่จะบิน

This kind of thinking, he found, is not the way to make one's self popular with other birds. Even his parents were dismayed as Jonathan spent whole days alone, making hundreds of low-level glides, experimenting.

เขาได้สังเกตเห็นแล้วว่า ความคิดเช่นนี้ ไม่ใช่ทางที่จะหาความนิยมจากนกตัวอื่นๆ แม้แต่พ่อแม่ของเขาเองก็ต้องร้อนใจ ในเมื่อ จอนะธัน ใช้เวลาเป็นวันๆ อยู่คนเดียวเพื่อร้อนในระดับต่ำ เป็นร้อยๆ เทียวทดลองดู

He didn't know why, for instance, but when he flew at altitudes less than half his wingspan above the water, he could stay in the air longer, with less effort.

เขาไม่รู้เหตุ เช่นเวลาที่เขาบินเหนือน้ำ ในระยะที่ต่ำกว่า ความยาวระหว่างปลายปีกข้างหนึ่งของเขาจนถึงปลายปีกอีกข้างหนึ่ง ทำไมเขาจึงอยู่ในอากาศได้นานกว่าธรรมดา และใช้แรงแต่น้อย

His glides ended not with the usual feet-down splash into the sea, but with a long flat wake as he touched the surface with his feet tightly streamlined against his body. When he began sliding in to feet-up landings on the beach, then pacing the length of his slide in the sand, his parents were very much dismayed indeed.

การร่อนของเขาไม่ได้จบลงด้วยการทิ้งตัวลงในทะเล แต่เขาจะหย่อนปลายเท้าลงมาให้ถูกน้ำ บังเกิดเป็นคลื่นยาวตามหลังมา จนเขาถึงผิวน้ำ ด้วยเท้ากดแน่นไว้สองข้างตัว ทำให้เพรียวลม เมื่อเขาปล่อยตัวให้ไถลไปตามผิวน้ำจนถึงฝั่ง แล้วไถลเลยขึ้นไปบนหาดทราย แล้วเดินกลับมา วัดรอยไถลของเขาบนทรายว่า เป็นระยะทางกี่ก้าว พ่อแม่ของเขาก็จะร้อนใจเอาจริงๆ

"Why, Jon, why?" his mother asked. "Why is it so hard to be like the rest of the flock, Jon? Why can't you leave low flying to the pelicans, the albatross? Why don't you eat? Son, you're bone and feathers!"

"ทำไม จอน ทำไม?" แม่ของเขาถาม "ทำไมเจ้าจึงทำตัวให้เหมือนนกอื่นในฝูงเขาไม่ได้? มันยากนักหรือลูก? ทำไมไม่ทิ้งการบินต่ำๆ เอาไว้ให้พวกนกกระทงและนกอัลบารอส เขาทำกัน? ทำไมเจ้าไม่กินอะไรเลย? จอน เจ้าผอมจนเหลือแต่ขนกับกระดูกแล้ว"

"I don't mind being bone and feathers mom. I just want to know what I can do in the air and what I can't, that's all. I just want to know."

“ผมไม่ถือหรือคุณแม่ว่าผมจะเหลือแต่ขนกับกระดูก ผมเพียงแต่อยากรู้ ว่าผมจะทำอะไรได้บ้างและทำอะไรไม่ได้บ้างในอากาศ ผมอยากรู้เท่านั้นเอง”

"See here Jonathan " said his father not unkindly. "Winter isn't far away. Boats will be few and the surface fish will be swimming deep. If you must study, then study food, and how to get it. This flying business is all very well, but you can't eat a glide, you know. Don't you forget that the reason you fly is to eat."

“ฟังทางนี้บ้าง จอนะธัน” พ่อเขาพูดอย่างไม่ดุต้นัก “หน้าหนาวจะมาถึงอีกไม่นานนัก เรือปลาจะมีน้อยลง ปลาที่เคยว่ายบนผิวน้ำก็จะลงลึก ถ้าเอ็งอยากจะเรียนอะไรก็ควรจะเรียนเรื่องอาหารและการหากิน เรื่องการบินมันก็ดีอยู่หรืออก แต่เอ็งจะกินการร่อนเข้าไปไม่ได้ อย่าลืมว่า เหตุที่เอ็งต้องบินก็เพื่อหากินเท่านั้น”

Jonathan nodded obediently. For the next few days he tried to behave like the other gulls; he really tried, screeching and fighting with the flock around the piers and fishing boats, diving on scraps of fish and bread. But he couldn't make it work.

จอนะธัน พยายามรับอย่างอยู่ในโอวาท เขาจะพยายามทำตัวเหมือนนกนางนวลอื่น ไปสักวันหนึ่งหรือสองวัน เขาพยายามจริงๆ ทั้งร้องเสียงแหลม และสู้กับนกอื่นเป็นฝูงตามท่าปลาและเรือปลา บินโฉบเข้าคว้าเอาเศษปลาบ้าง เศษขนมปังบ้าง แต่ถึงจะพยายามอย่างไรก็ไปไม่รอด

It's all so pointless, he thought, deliberately dropping a hard-won anchovy to a hungry old gull chasing him. I could be spending all this time learning to fly. There's so much to learn!

ไม่เห็นจะเป็นเรื่องอะไรเลย! เขานึกในใจ ขณะที่ปล่อยปลาหัวอ่อนตัวหนึ่ง ให้หลุดจากปาก ให้แก่นกนางนวลแก่ที่กำลังบินไล่เข้ามา เราอาจใช้เวลาทั้งหมดนี้เล่าเรียนวิธีบิน มีเรื่องที่จะต้องเรียนมากเหลือเกิน!

It wasn't long before Jonathan Gull was off by himself again, far out at sea, hungry, happy, learning.

ไม่นานนัก จอนะธันนางนวล ก็ออกไปอยู่ตัวเดียวอีก ไกลออกไปในทะเล หิว มีความสุข และเรียน

The subject was speed, and in a week's practice he learned more about speed than the fastest gull alive.

วิชาที่เรียนคือความเร็ว และภายในเวลาเพียงอาทิตย์เดียวเขาได้ที่ฝึกซ้อม เขาก็รู้เรื่องความเร็ว มากกว่านกนางนวลที่บินเร็วที่สุด ที่ยังมีชีวิตอยู่

From a thousand feet, flapping his wings as hard as he could, he pushed over into a blazing steep dive toward the waves, and learned why seagulls don't make blazing steep power-dives. In just six seconds he was moving seventy miles per hour, the speed at which one's wing goes unstable on the upstroke.

ในระยะสูงหนึ่งพันฟุต กระพือปีกให้แรงที่สุดเท่าที่จะทำได้ แล้วเขาก็ปักหัวลง ดำดิ่งจากอากาศมาสู่คลื่นในทะเล และเขาก็ได้เรียนรู้ว่าเพราะเหตุใด นกนางนวลจึงบินดิ่งลงมาด้วยกำลังปีกไม่ได้ ภายในเวลาเพียงหกวินาที เขาพุ่งตัวลงมาด้วยความเร็วถึงเจ็ดสิบลไมล์ต่อหนึ่งชั่วโมง ความเร็วเช่นนี้ทำให้ปีกไม่เที่ยง และเสียแรงตอนกระพือปีกขึ้น

Time after time it happened. Careful as he was, working at the very peak of his ability, he lost control at high speed.

ครั้งแล้วครั้งเล่า ผลก็เกิดขึ้นอย่างเดียวกัน ถึงเขาจะพยายาม และใช้ความสามารถอย่างสูงสุด เขาก็ไม่สามารถจะควบคุมทิศทางแห่งการบินได้ ในความเร็วอันสูง

Climb to a thousand feet. Full power straight ahead first, then push over, flapping, to a vertical dive. Then, every time, his left wing stalled on an upstroke, he'd roll violently left, stall his right wing recovering, and flick like fire into a wild tumbling spin to the right.

บินขึ้นไปถึงพันฟุต บินด้วยความเร็วสูงสุดตรงไปข้างหน้าก่อน จากนั้นก็ปักหัวลง กระทบปีกเพื่อดำเอาหัวลง แล้วก็ทุกครั้งที่ปีกซ้ายของเขาต้องติดขัดเมื่อกระทบขึ้น ทำให้ตัวโคลงมาทางซ้ายอย่างแรง แข็งปีกขวาไว้ไม่กระทบ เพื่อให้ตัวโคลงกลับ แต่แล้วตัวเขา ก็กระเด็นอย่างกับถูกไฟจากเตาไฟไปทางขวา หมุนตัวไปเลย

He couldn't be careful enough on that upstroke. Ten times he tried, and all ten times, as he passed through seventy miles per hour, he burst into a churning mass of feathers, out of control, crashing down into the water.

เขาพยายามสุดความสามารถตอนกระทบปีกขึ้น พยายามถึงสิบครั้ง แต่ทั้งสิบครั้ง เมื่อเขาถึงความเร็วเจ็ดสิบไมล์ต่อหนึ่งชั่วโมง ขนตามตัวเขาก็ตีกลับกระจุยกระจาย หมดความทรงตัว แล้วก็ร่วงโครมลงมาในน้ำ

The key, he thought at last, dripping wet, must be to hold the wings still at high speeds - to flap up to fifty and then hold the wings still.

ในที่สุดเขาก็นึกออก ขณะที่ตัวเปียกน้ำชุ่มโชกกว่า กุญแจไขปัญหานี้ก็คือการกางปีกไว้เฉยๆ ในความเร็วสูง กระทบปีกบินจนได้ความเร็ว ห้าสิบไมล์ต่อหนึ่งชั่วโมง แล้วก็กางปีกนิ่งไว้

From two thousand feet he tried again, rolling into his dive, beak straight down, wings full out and stable from the moment he passed fifty miles per hour. It took tremendous strength, but it worked. In ten seconds he had blurred through ninety miles per hour.

จากระดับสูงสองพันฟุต เขาลองดูอีกครั้ง คราวนี้หมุนตัวดำดิ่งลงมา ปีกกางออกเต็มที่ และกางปีกแข็งคงที่ไว้ เมื่อผ่านความเร็วเกินกว่าห้าสิบลีต่อชั่วโมงมาแล้ว เขาต้องใช้กำลังอันมหาศาล แต่ก็ยังเป็นผลสำเร็จ ภายในสิบวินาที เขาพุ่งผ่านอากาศลงมา ด้วยความเร็วเก้าสิบลีต่อชั่วโมง

Jonathan had set a world speed record for seagulls!

จอห์น ได้ทำสถิติความเร็วแห่งโลก สำหรับนกนางนวลขึ้นแล้ว

But victory was short-lived. The instant he began his pullout, the instant he changed the angle of his wings, he snapped into that same terrible uncontrolled disaster, and at ninety miles per hour it hit him like dynamite. Jonathan Seagull exploded in midair and smashed down into a brickhard sea.

แต่ชัยชนะนั้นก็มียุ่ประเดี๋ยเดียว พอถึงตอนที่เขาจะพุ่งตัวขึ้นจากการดำดิ่ง ขณะที่เขาขยับเปลี่ยนมุมปีกของเขา เขาก็พังไปอย่างที่เคยมาแล้ว และในความเร็วเจ็ดสิบลีต่อชั่วโมงนั้น เขาพังเหมือนกับไดนาไมต์ระเบิด จอห์นนางนวล เหมือนกับระเบิดกลางอากาศ แล้วตกผางลงมาบนท้องทะเล ซึ่งแข็งเหมือนกับปฐพีด้วยอิฐ

When he came to, it was well after dark, and he floated in moonlight on the surface of the ocean. His wings were ragged bars of lead, but the weight of failure was even heavier on his back. He wished, feebly, that the weight could be just enough to drug him gently down to the bottom, and end it all.

เมื่อเขาฟื้นตัวได้สตินั้นเป็นเวลาค่ำมืดไปนานแล้ว และเขาก็ลอยอยู่กลางแสงจันทร์บนพื้นมหาสมุทร ปีกของเขารู้สึกเหมือนกับว่าเป็นแท่งตะกั่ว แต่น้ำหนักของความล้มเหลวนั้นดูเหมือนจะวางอยู่บนหลังของเขาหนักยิ่งกว่า เขาอ่อนใจ ยากให้น้ำหนักนั้นมันค่อยๆ ถ่วงเขาลงไปถึงก้นทะเลเสีย ให้รู้แล้วรู้รอดไป

As he sank low in the water, a strange hollow voice sounded within him. There's no way around it. I am a seagull. I am limited by my nature. If I were meant to learn so much about flying, I'd have charts for brains. If I were meant to fly at speed, I'd have a falcon's short wings, and live on mice instead of fish. My father was right. I must forget this foolishness. I must fly home to the Flock and be content as I am, as a poor limited seagull.

ขณะที่เขาจมลึกลงไปใต้น้ำนั้น มีเสียงกร้าวๆ ประหลาดดังขึ้นในใจเขา ไม่มีทางจะหลีกเลี่ยงได้ เราเป็นนกนางนวล เราถูกจำกัดด้วยธรรมชาติ ถ้าเราเกิดมาเพื่อเรียนรู้มากเรื่องการบินเราก็คงจะได้มีแผนการบินและสมอง ถ้าเราเกิดมาเพื่อบินเร็ว เราก็คงจะได้มีปีกอันสั้นอย่างนกเหยี่ยว และกินหนูเป็นอาหารแทนปลา พ่อแก่ว่าถูกแล้ว เราต้องลืมความโง่เขลาที่เสีย เราต้องบินกลับบ้านไปเข้าฝูง และพอใจที่เราเป็นอะไร เป็นแต่เพียงนกนางนวลที่มีอะไรหลายอย่างจำกัด

The voice faded, and Jonathan agreed. The place for a seagull at night is on shore, and from this moment forth, he vowed, he would be a normal gull. It would make everyone happier.

เสียงนั้นจางหาย และจอห์นสัน ก็เห็นด้วยกับเสียงนั้น เวลากลางคืนนกนางนวลควรจะอยู่บนฝั่งและตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป เขาสาบานว่าเขาจะเป็นนกนางนวลธรรมดา ซึ่งจะทำให้ทุกคนสบายใจกว่าเก่า

He pushed wearily away from the dark water and flew toward the land, grateful for what he had learned about work-saving low-altitude flying.

เขาถีบตัวอย่างอ่อนแรงขึ้นจากน้ำ และบินไปสู่พื้นแผ่นดิน รู้สึกยินดีที่เขาได้เรียนรู้วิธีทุ่นแรงในการบินระดับต่ำ

But no, he thought. I am done with the way I was, I am done with everything I learned. I am a seagull like every other seagull, and I will fly like one. So he climbed painfully to a hundred feet and flapped his wings harder, pressing for shore.

ไม่เอา! เขานึกในใจ เราเลิกเด็ดขาดที่จะเป็นอย่างที่เคยเป็น ไม่สนใจกับสิ่งที่ได้เรียนรู้อีกต่อไปแล้ว เราเป็นนกนางนวลเหมือนกับนกนางนวลตัวอื่นๆ และจะบินเหมือนกับนกนางนวลคิดได้อย่างนั้นเขาก็บินขึ้นสูงร้อยฟูต แล้วกระพือปีกเร็วขึ้นพุ่งตัวไปสู่มืดทะเล

He felt better for his decision to be just another one of the Flock. There would be no ties now to the force that had driven him to learn, there would be no more challenge and no more failure. And it was pretty, just to stop thinking, and fly through the dark, toward the lights above the beach.

เขาสบายใจขึ้น เมื่อได้ตกลงใจว่า จะเป็นแต่นกตัวหนึ่งในฝูง ต่อไปนี้จะไม่มื่อะไรที่จะผูกมัดเขาไว้กับอำนาจที่คอยผลักดันเขาให้เรียนวิชา จะไม่มีการประลองความรู้และไม่มีควมล้มเหลวอีกต่อไป และมันก็สวยดีเหมือนกัน ที่จะหยุดคิดสักที แล้วเขาก็บินไปในความมืด มุ่งไปยังแสงไฟที่อยู่บนชายหาด

Dark! The hollow voice cracked in alarm. Seagulls never fly in the dark!

มืด! เสียงกร้าวดังขึ้นอีกอย่างตกใจ นกนางนวลไม่มีวันที่จะบินมืดๆ

Jonathan was not alert to listen. It's pretty, he thought. The moon and the lights twinkling on the water, throwing out little beacon-trails through the night, and all so peaceful and still...

จอนะธัน ไม่มีปัญญาที่จะฟังเสียงนั้น สวยดีเขานึก แสงจันทร์และแสงไฟ เป็นประกายระยิบระยับอยู่บนผิวน้ำ เหมือนกับแสงไฟบอกระยะเป็นทางไว้ตลอดคืน และทุกอย่างดูสงบนิ่ง

...

Get down! Seagulls never fly in the dark! If you were meant to fly in the dark, you'd have the eyes of an owl! You'd have charts for brains! You'd have a falcon's short wings!

ลงเดี๋ยวนี้นี้! นกนางนวลไม่บินกลางคืน! ถ้าเจ้าเกิดมาเพื่อบินกลางคืน เจ้าก็คงจะมีตาของนกเค้าแมว เจ้าจะต้องมีแผนการบินเป็นสมอง! เจ้าคงจะได้มีปีกสั้นของเหยี่ยว!

There in the night, a hundred feet in the air, Jonathan Livingston Seagull - blinked. His pain, his resolutions, vanished.

และ ณ ที่นั่นในเวลากลางคืน อยู่ในอากาศสูงร้อยฟุต จอห์นสัน ลิวิงสตัน นางนวล ก็หลับตาแล้วเปิดตาโตเป็นระยะ ความทุกข์ ความตั้งใจของเขาหายไปหมด

Short wings. A falcon's short wings!

ปีกสั้น! ปีกสั้นของเหยี่ยว!

That's the answer! What a fool I've been! All I need is a tiny little wing, all I need is to fold most of my wings and fly on just the tips alone! Short wings!

นั่นคือคำตอบ ! ใ้เรามั่นใจบัดซบไปเอง! เราต้องการเพียงปีกอันนิดเดียวเท่านั้นเอง สิ่งที่เราควรต้องทำก็คือ หุบปีกส่วนใหญ่ไว้ และบินด้วยปลายปีกนิดเดียวเท่านั้น! ปีกสั้น!

He climbed two thousand feet above the black sea, and without a moment for thought of failure and death, he brought his forewings tightly in to his body, left only the narrow swept daggers of his wingtips extended into the wind, and fell into a vertical dive.

เขาบินขึ้นไปสูงสองพันฟุต เหนือทะเลอันดำมืด และโดยไม่ได้คำนึงถึงความวิบัติหรือความตายแม้แต่ขณะจิต เขาเอาตัวปีกแนบเข้าไว้ข้างตัวอย่างแน่น เหลือปลายปีกที่แคบเหมือนมีดสั้น แพลมออกไปรับลม แล้วเขาก็หุบตัวดำดิ่งลงมา

The wind was a monster roar at his head. Seventy miles per hour, ninety, a hundred and twenty and faster still. The wing-strain now at a hundred and forty miles per hour wasn't nearly as hard as it had been before at seventy, and with the faintest twist of his wingtips he eased out of the dive and shot above the waves, a gray cannonball under the moon.

เสียงลมกระทบหัว ดังเหมือนเสียงร้องของสัตว์ใหญ่ที่ดุร้าย เจ็ดสิบไมล์ต่อหนึ่งชั่วโมง ร้อยสี่สิบไมล์ และยิ่งเร็วขึ้นไปอีก การต้านทานลมด้วยความเร็วร้อยสี่สิบไมล์ต่อหนึ่งชั่วโมง ไม่นักเท่ากับตอนที่ต้องต้านลมด้วยความเร็วเจ็ดสิบไมล์ต่อหนึ่งชั่วโมง และด้วยการบิดปลายปีกเบาๆ ที่สุดเขาก็ถอนตัวออกจากการดำดิ่ง และบินระดับ หรือไปเหนือคลื่น-ลูกปืนใหญ่สี่เทาใต้แสงจันทร์

He closed his eyes to slits against the wind and rejoiced. A hundred forty miles per hour! And under control! If I dive from five thousand feet instead of two thousand, I wonder how fast..

เขาหรีตาให้เหลือเป็นเพียงเส้นผ่าเล็กนิดเดียว เพื่อกันลม แล้วก็เกิดความปีติ หนึ่งร้อยสี่สิบไมล์ต่อหนึ่งชั่วโมง ! และควบคุมการบินได้ตลอด! ถ้าเราดำดิ่งจากระยะห้าพันฟุตแทนที่จะเป็นเพียงสองพัน ก็น่าคิดว่าจะเร็วเพียงไหน...

His vows of a moment before were forgotten, swept away in that great swift wind. Yet he felt guiltless, breaking the promises he had made himself. Such promises are only for the gulls that accept the ordinary. One who has touched excellence in his learning has no need of that kind of promise.

คำสัตย์สาบานของเขาเมื่อครู่นี้ เขาลืมหมดแล้ว เหมือนกับถูกกวาดไปจนหมดด้วยกระแสลมอันแรงเร็ว แต่เขาก็ไม่รู้สึกผิด ในการที่ผิดสัญญาที่ทำไว้ด้วยตนเอง สัญญาแบบนั้น

เหมาะแต่กับนกนางนวล ที่ยอมรับเอาธรรมดาโลก นกนางนวลที่ได้แต่ต้องกับความประเสริฐของวิชาที่ได้เรียนรู้แล้ว จะทำสัญญาแบบนั้นเพื่อประโยชน์อันใด?

By sunup, Jonathan Gull was practicing again. From five thousand feet the fishing boats were specks in the flat blue water, Breakfast Flock was a faint cloud of dust motes, circling.

ได้เวลาพระอาทิตย์ขึ้น จอนาธานก็ฝึกซ้อมอีกจากระดับห้าพันฟุต เรือหาปลาอมองดูเหมือนเศษผงลอยอยู่บนท้องฟ้าสีน้ำเงินอันราบเรียบ ผู้นางนวลที่ออกหากินเมื่อเช้ามองดูเหมือนกับฝูงละอองที่ปลิวอยู่เป็นวงกลม

He was alive, trembling ever so slightly with delight, proud that his fear was under control.

เขามีชีวิต ตัวสั่นสะเทือนเล็กน้อยด้วยความโลมมันส์ มีความภาคภูมิใจว่าสามารถควบคุมความกลัวของตนได้

Then without ceremony he hugged in his forewings, extended his short, angled wingtips, and plunged directly toward the sea. By the time he passed four thousand feet he had reached terminal velocity, the wind was a solid beating wall of sound against which he could move no faster. He was flying now straight down, at two hundred fourteen miles per hour. He swallowed, knowing that if his wings unfolded at that speed he'd be blown into a million tiny shreds of seagull. But the speed was power, and the speed was joy, and the speed was pure beauty.

ครั้นแล้วก็หุบหัวปีกเข้ามาทันทีทันใด ยื่นปลายปีกสั้นออกไปให้ได้มุม และพุ่งตัวดิ่งลงไปสู่ทะเล เมื่อผ่านระยะทางลงมาได้สี่พันฟุตเขาก็ถึงความเร็วขั้นสุดทำย ลมที่ปะทะอยู่นั้นกลายเป็นกำแพงเสียง ที่กั้นเขาไว้ไม่ให้เคลื่อนไหวเร็วกว่านั้นได้ เขากำลังบินตรงลงมา ด้วยความเร็วสองร้อยสี่สิบไมล์ต่อหนึ่งชั่วโมง เขากลืนน้ำลายในคอ รู้ตัวว่าหากปีกของเขาเกิดกาง

ออกในขณะนั้น เขาจะถูกลมเป่าให้ขาดออกจากกัน เป็นนกนางนวลขึ้นเล็กขึ้นน้อยล้านชิ้น แต่ความเร็วนั้นคืออำนาจ และความเร็วคือความร่าเริงเบิกบานใจ และความเร็วคือความงามอันบริสุทธิ์

He began his pullout at a thousand feet, wingtips thudding and blurring in that gigatitic wind, the boat and the crowd of gulls tilting and growing meteor-fast, directly in his path.

เขาถอนตัวจากการดำดิ่งในระยะหนึ่งพันฟุต ปลายปีกสั่นสะเทือนด้วยลมมหารักษ์นั้น ทั้งเรือและฝูงนกนางนวลกำลังแกว่งไกว และมีขนาดใหญ่ขึ้นทุกที ในเส้นทางบินของเขา

He couldn't stop; he didn't know yet even how to turn at that speed.

เขาหยุดไม่ได้ เขายังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าจะบินเลี้ยวอย่างไรในความเร็วขนาดนั้น

Collision would be instant death.

ถ้าชนกันเข้าก็ตายทันที

And so he shut his eyes.

เขาได้แต่หลับตา

It happened that morning, then, just after sunrise, that Jonathan Livingston Seagull fired directly through the center of Breakfast Flock, ticking off two hundred twelve miles per hour, eyes closed, in a great roaring shriek of wind and feathers. The Gull of Fortune smiled upon him this once, and no one was killed.

เหตุที่เกิดขึ้นในเช้าวันนั้น ตอนหลังตะวันขึ้นก็คือ จอห์นสัน ลิวิงสตัน นางนวล บินหวือฝากลางฝูงนกนางนวลที่บินออกหากินมือเช้า ด้วยความเร็วสองร้อยสิบสองไมล์ต่อหนึ่งชั่วโมง ตาก็หลับ ด้วยเสียงหวีดหวิว อันเกิดจากลมและชนนกกระทบกัน เคราะห์ยังดี ที่โชคชะตานกนางนวลยังยิ้มให้เขาอยู่ ครั้งนี้จึงไม่ปรากฏว่ามีนกตัวใดต้องเสียชีวิต

By the time he had pulled his beak straight up into the sky he was still scorching along at a hundred and sixty miles per hour. When he had slowed to twenty and stretched his wings again at last, the boat was a crumb on the sea, four thousand feet below.

ถึงตอนที่เขาชูปากขึ้นฟ้า เขายังอยู่ในความเร็วอันร้อนแรง ถึงหนึ่งร้อยหกสิบไมล์ต่อหนึ่งชั่วโมง เมื่อเขาเพลาความเร็วลงได้ยี่สิบไมล์ต่อหนึ่งชั่วโมง เขากางปีกออกได้ เรือหาปลาดูเหมือนกับเศษขนมปังในทะเล สี่พันฟุตข้างล่าง

His thought was triumph. Terminal velocity! A seagull at two hundred fourteen miles per hour! It was a breakthrough, the greatest single moment in the history of the Flock, and in that moment a new age opened for Jonathan Gull.

ความคิดของเขามีแต่ชัยชนะ ความเร็วขั้นสุดท้าย! นกนางนวลบินได้ถึงสองร้อยสี่สิบไมล์ต่อหนึ่งชั่วโมง! เป็นการก้าวออกมาจากวัฏฏะ หรือวงจรแห่งชีวิต เป็นขณะหนึ่งที่ใหญ่ยิ่งที่สุดในประวัติแห่งฝูงนกนางนวล และขณะนั้นยุคใหม่ก็เกิดขึ้นแก่ จอห์นสันนางนวล

Flying out to his lonely practice area, folding his wings for a dive from eight thousand feet, he set himself at once to discover how to turn.

เมื่อเขาบินออกไปยังที่ฝึกบินอันเปลี่ยวของเขา เขาหุบปีกแล้วดำดิ่งลงมาจากเพดานบินสูงถึงแปดพันฟุต เขาตั้งหน้าที่จะหาความรู้ทันที่จะบินเลี้ยวได้อย่างไร

A single wingtip feather, he found, moved a fraction of an inch, gives a smooth sweeping curve at tremendous speed. Before he learned this, however, he found that moving more than one feather at that speed will spin you like a rattle ball... and Jonathan had flown the first aerobatics of any seagull on earth.

เขาพบว่า ขนปลายปีกเพียงเส้นเดียว หากขยับไปเพียงเศษของนิ้ว จะทำให้เลี้ยวตัวได้ในวงกว้างอย่างราบรื่นด้วยความเร็วอันสูงมาก ก่อนที่จะเรียนรู้เรื่องนี้ เขาก็ได้เรียนรู้ว่า ถ้าขยับขน

เกินกว่าหนึ่งเส้นด้วยความเร็วขนาดนั้น จะผลักตัวเขาให้หมุนตัวไปเหมือนกับลูกปืนยาว...และจอห์น ก็ได้บินแบบโลดโผนเป็นนกนางนวลตัวแรกในโลก

He spared no time that day for talk with other gulls, but flew on past sunset. He discovered the loop, the slow roll, the point roll, the inverted spin, the gull bunt, the pinwheel.

เขาไม่มีเวลาเหลือพอที่จะไปคุยกับนกตัวอื่นในวันนั้น แต่ฝึกบินเรื่อยไปจนตะวันตกดินแล้วนาน เขาค้นพบการบินที่เรียกว่า แบบวงกลมตั้งหมุนระดับช้า หมุนปิดจังหวะ ควงสว่าง หายท้อง หมุนตัวทางตั้งด้านนอก ตีลังกา

When Jonathan Seagull joined the Flock on the beach, it was full night. He was dizzy and terribly tired. Yet in delight he flew a loop to landing, with a snap roll just before touchdown.

เมื่อจอห์น กลับมาถึงฝูงบนหาด ก็เป็นเวลากลางคืนเต็มที่แล้ว เขาเวียนหัวและเหนื่อยที่สุด แต่ด้วยความดีใจ เขาบินแบบวงกลมตั้ง เข้าไปจนถึงที่ ก่อนจะลงจับ ก็ทำการหมุนระดับเร็วเสียด้วย

When they hear of it, he thought, of the Breakthrough, they'll be wild with joy. How much more there is now to living! Instead of our drab slogging forth and back to the fishing boats, there's a reason to life! We can lift ourselves out of ignorance, we can find ourselves as creatures of excellence and intelligence and skill. We can be free! We can learn to fly!

พอฝูงนกรู้เข้า ถึงเรื่องที่เขาออกจากวงจรไปได้เกิด เขานึก พวกเขาจะต้องดีใจกันแทบบ้าต่อไปนี้ชีวิตจะมีอะไรต่ออะไรขึ้นอีกพิลึกกึกกือ แทนที่จะบินพะเยิบพะยาบออกไปที่เรือหาปลาแล้วก็บินกลับ ชีวิตมีเหตุผลขึ้นแล้ว เราสามารถจะยกตัวเองขึ้นจากอวิชชา เราจะทำตัวเราให้เป็นสัตว์ประเสริฐได้ ด้วยปัญญาและความซำของ เราเป็นเสรีได้! เราเรียนบินได้!

The years ahead hummed and glowed with promise.

อนาคตดั่งหิ่งกึกก้อง และเรืองรองด้วยความรุ่งโรจน์ที่พึงจะเป็นไปได้

The gulls were flocked into the Council Gathering when he landed, and apparently had been so flocked for some time. They were, in fact, waiting.

นกนางนวลกำลังอยู่กันเป็นฝูงใหญ่ ในการประชุมฝูงเมื่อเขาไปถึง และดูเหมือนว่าจะได้ประชุมกันมานานแล้ว ความจริง ฝูงนกกำลังคอยเขาอยู่

"Jonathan Livingston Seagull! Stand to Center!" The Elder's words sounded in a voice of highest ceremony.

"จอห์น ลิวิงสตัน นางนวล! ออกมายืนตรงกลาง" คำพูดของนกผู้ใหญ่ดังขึ้นด้วยเสียงที่ใช้ในพิธีกรรมอันสูงสุด

Stand to Center meant only great shame or great honor. Stand to Center for Honor was the way the gulls' foremost leaders were marked.

"การออกไปยืนตรงกลาง" เฉยๆ นั้น หมายถึงความอับอายอย่างยิ่ง หรือการเสียเกียรติอย่างยิ่งเท่านั้น แต่ "การยืนตรงกลางเพื่อเกียรติ" นั้น เป็นวิธีกำหนดตัวผู้นำชั้นสูงของฝูงนกนางนวล

Of course, he thought, the Breakfast Flock this morning; they saw the Breakthrough! But I want no honors. I have no wish to be leader. I want only to share what I've found, to show those horizons out ahead for us all. He stepped forward.

ใช่แล้ว เขานึก ฝูงนกที่ออกหากินเมื่อเช้าเมื่อเช้านี้ คงจะได้แลเห็นการออกจากวัฏฏะของเรา! แต่เราไม่ต้องการเกียรติอย่างใด เราไม่มีความประสงค์จะเป็นผู้นำ เราอยากแต่เพียงจะแบ่งปันสิ่งที่เราได้พบให้ได้รู้ทั่วกัน เพียงแต่จะให้เห็นขอบฟ้าซึ่งอยู่เบื้องหน้าของเราทุกคน เขาก้าวออกไปยืนตรงกลาง

"Jonathan Livingston Seagull," said the Elder, "Stand to Center for Shame in the sight of your fellow gulls!"

"จอห์นสัน ลิวิงสตัน นางนวล" ผู้ใหญ่นกพูดขึ้น "ยืนตรงกลางด้วยความอับอายต่อหน้าเพื่อนนกนางนวลทั้งปวงของเจ้า!"

It felt like being hit with a board. His knees went weak, his feathers sagged, there was roaring in his ears. Centered for shame? Impossible! The Breakthrough! They can't understand! They're wrong, they're wrong!

เขารู้สึกเหมือนกับถูกตีด้วยแผ่นกระดาน เข่าของเขาอ่อนลง ขนของเขาหลุบ มีเสียงดังซู่ในหู ยืนตรงกลางด้วยความอับอาย? เป็นไปไม่ได้! แหวกวัฏฏะ! พวกเขาเข้าใจไม่ได้! เขาคิดทั้งหมด เขาคิด!

"... for his reckless irresponsibility " the solemn voice intoned, "violating the dignity and tradition of the Gull Family..."

"...เพื่อความผิดอันได้เกิดขึ้น เนื่องจากการขาดความรับผิดชอบ อย่างไรก็ตามความคิดของเขา" เสียงอันเอจจริงนั้น กล่าวต่อไปเป็นทำนอง "ทำให้เสียเกียรติภูมิและประเพณีของตระกูลนางนวล..."

To be centered for shame meant that he would be cast out of gull society, banished to a solitary life on the Far Cliffs.

การที่ต้องออกไปยืนตรงกลางด้วยความอับอายนั้น แปลว่าเขาจะต้องถูกขับออกจากฝูงนก ถูกเนรเทศให้ไปอยู่โดดเดี่ยวบนหน้าผาที่อยู่ไกล

"... one day Jonathan Livingston Seagull, you shall learn that irresponsibility does not pay. Life is the unknown and the unknowable, except that we are put into this world to eat, to stay alive as long as we possibly can."

"...วันหนึ่ง จอห์น ลิวิสตัน นางนวล เจ้าจะต้องรู้ว่าการขาดความรับผิดชอบนั้นไม่เกิดประโยชน์แก่ตนอย่างใดเลย ชีวิตเป็นสิ่งที่เราไม่รู้และรู้ไม่ได้ นอกจากว่าเราเกิดมาในโลกนี้เพื่อกิน เพื่อมีชีวิตอยู่ให้นานที่สุดที่เราจะอยู่ได้"

A seagull never speaks back to the Council Flock, but it was Jonathan's voice raised. "Irresponsibility? My brothers!" he cried.

นกนางนวลไม่ได้ตอบผู้ปกครองฝูง แต่เสียงของ จอห์น ก็ดังขึ้น "ขาดความรับผิดชอบ? พี่น้องทั้งหลาย!" เขาร้อง

"Who is more responsible than a gull who finds and follows a meaning, a higher purpose for life? For a thousand years we have scabbled after fish heads, but now we have a reason to live - to learn, to discover, to be free! Give me one chance, let me show you what I've found..."

"จะมีใครที่มีความรับผิดชอบไปยิ่งกว่า นกนางนวลที่พบและปฏิบัติตามความหมาย และวัตถุประสงค์ที่สูงกว่าสำหรับการใช้ชีวิต? นับเป็นเวลาพันปี ที่พวกเราได้แต่คอยเฉี่ยวเอาหัวปลา แต่เดี๋ยวนี้เรามีเหตุผลที่จะอยู่-นั่นคืออยู่เพื่อเรียนรู้ เพื่อค้นพบความจริง และเพื่อหลุดพ้น! ขอโอกาสให้ผมสักครั้ง ขอให้ผมได้ชี้แจงว่าผมได้พบอะไรเข้า..."

The Flock might as well have been stone.

ฝูงนกนั้นอาจเป็นหินผาก็ได้

"The Brotherhood is broken," the gulls intoned together, and with one accord they solemnly closed their ears and turned their backs upon him.

"เราไม่ใช่พี่น้องของมันแล้ว" นกนางนวลพูดกันขึ้น และด้วยความพร้อมเพรียงกัน นกนางนวลทั้งนั้นก็พากันปิดหูและหันหลังให้เขา

Jonathan Seagull spent the rest of his days alone, but he flew way out beyond the Far Cliffs.

จอห์นสันนางนวล ใช้เวลาที่เหลือต่อมมาอยู่ตัวเดียว แต่เขาบินพ้นหน้าผาที่อยู่ไกลนั้น ออกไปอีก

His one sorrow was not solitude, it was that other gulls refused to believe the glory of flight that awaited them; they refused to open their eyes and see.

ความเสียใจของเขา มิได้อยู่ที่ความเปลี่ยวเปล่า แต่อยู่ที่การที่นกนางนวลอื่นๆ ไม่ยอมเชื่อความรุ่งโรจน์แห่งการบิน ที่รอคอยพวกเขาอยู่ พวกนกเหล่านั้น ไม่ยอมลืมตาขึ้นมองดูอะไร เสียเลย

He learned more each day. He learned that a streamlined high-speed dive could bring him to find the rare and tasty fish that schooled ten feet below the surface of the ocean: he no longer needed fishing boats and stale bread for survival.

เขาเรียนรู้มากขึ้นทุกวัน เขาเรียนรู้ว่าการดำดิ่งอย่างเพรียวลมด้วยความเร็วอันสูง จะทำให้เขาได้ปลาที่หายากและอร่อย ซึ่งอยู่ใต้ผิวน้ำลงไปถึงสิบฟุต เขาไม่มีความจำเป็นที่จะต้องตามเรือหาปลา และกินขนมปังบูดเพื่อเอาชีวิตรอด อีกต่อไป

He learned to sleep in the air, setting a course at night across the offshore wind, covering a hundred miles from sunset to sunrise. With the same inner control, he flew through heavy sea-fogs and climbed above them into dazzling clear skies... in the very times when every other gull stood on the ground, knowing nothing but mist and rain. He learned to ride the high winds far inland, to dine there on delicate insects.

เขาเรียนรู้วิธีหลับกลางอากาศ ตั้งทิศทางบินไว้ให้ขวางลมที่พัดออกจากฝั่ง และบินร่อนไปได้ไกลเป็นร้อยๆ ไมล์ จากเวลาตะวันตกดินจนถึงตะวันขึ้น ด้วยสมาธิภายในอย่างเดียวกัน

เขาสามารถบินไปในหมอกทะเลอันหนา และบินขึ้นเหนือระดับหมอกให้อยู่บนฟ้าอันสว่างแพรวพราว...ในขณะที่เดียวกันกับที่นกนางนวลอื่นทุกตัว ต้องยืนจับเท้าอยู่บนพื้นดิน ไม่รู้ว่าอะไรเป็นอะไรนอกจากหมอกและฝน เขาเรียนรู้ที่จะเห็นลมเข้าฝั่งไปไกล เพื่อกินแมลงที่มีรสอันละมุนละไม

What he had once hoped for the Flock, he now gained for himself alone; he learned to fly, and was not sorry for the price that he had paid. Jonathan Seagull discovered that boredom and fear and anger are the reasons that a gull's life is so short, and with these gone from his thought, he lived a long fine life indeed.

สิ่งที่เขาเคยหวังว่าฝูงนกจะได้รับในครั้งหนึ่งนั้น บัดนี้ได้ตกเป็นของเขาแต่ผู้เดียว เขาเรียนรู้บินได้ และไม่เสียตายนาคาที่ต้องจ่ายไปเพื่อแลกความรู้ จอห์นารู้ความจริงว่า ความง่วงเหงาทางจิต ความกลัวและความโกรธทำให้นกนางนวลมีอายุสั้น และเมื่อสิ่งเหล่านี้ได้หมดไปจากจิตของเขาแล้ว เขาก็มีอายุยืนอย่างยิ่ง

They came in the evening, then, and found Jonathan gliding peaceful and alone through his beloved sky. The two gulls that appeared at his wings were pure as starlight, and the glow from them was gentle and friendly in the high night air. But most lovely of all was the skill with which they flew, their wingtips moving a precise and constant inch from his own.

ครั้งกालะของเขามาถึง ก็มีนกนางนวลสองตัวบินมาในตอนเย็น และมาพบ จอห์นกำลังร่อนกินลมอย่างสงบ อยู่บนท้องฟ้าที่เขารัก นกนางนวลสองตัวที่มาปรากฏกายอยู่ ข้างปีกของเขานั้นบริสุทธิ์สะอาด เหมือนกับแสงดาว และแสงอันเรืองรองจากตัวนกทั้งสองนั้น ดูนุ่มนวล และเป็นมิตรในอากาศยามค่ำคืน แต่สิ่งที่น่ารักที่สุดก็คือ ความชำนาญในการบินของนกทั้งสอง ปลายปีกของนกทั้งสองนั้น ขยับเข้ามาอยู่ห่างจากปลายปีกของเขาเพียงสองนิ้วถ้วน ไม่มีขาดมีเกินตลอดเวลา

Without a word, Jonathan put them to his test, a test that no gull had ever passed. He twisted his wings, slowed to a single mile per hour above stall.

โดยมิได้พูดจาอย่างไร จอห์นสัน ได้ทดสอบนกทั้งสอง ด้วยการทดสอบที่ไม่เคยมีนกนางนวลตัวใดได้ผ่าน เขาบิดปีกของเขา บินช้าลง จนเหลือความเร็วเพียงหนึ่งไมล์ต่อชั่วโมง ก่อนที่จะหยุด

The two radiant birds slowed with him, smoothly, locked in position. They knew about slow flying.

นกอันมีรัศมีทั้งสองนั้น ก็บินช้าลงตามเขาอย่างราบรื่น อยู่ในท่าทางอันถูกต้อง นกทั้งสองนั้นรู้วิธีบินช้าอย่างแน่นอน

He folded his wings, rolled and dropped in a dive to a hundred ninety miles per hour. They dropped with him, streaking down in flawless formation.

เขาหุบปีก ควงส่ว่าน แล้วทิ้งตัวดำดิ่ง ด้วยความเร็วหนึ่งร้อยเก้าสิบไมล์ต่อหนึ่งชั่วโมง นกทั้งสองก็ดำลงมาด้วยกัน จิกหัวลงมาแบบการบินเป็นฝูงอันหาที่ติไม่ได้

At last he turned that speed straight up into a long vertical slow-roll. They rolled with him, smiling.

ในที่สุด เขาเปลี่ยนความเร็วนั้นให้เป็นการบินแบบหมุนระดับช้า ปีกหัวลง นกทั้งสองก็หมุนระดับไปกับเขา มีใบหน้าอันยิ้มแย้ม

He recovered to level flight and was quiet for a time before he spoke. "Very well," he said, "who are you?"

เขาคืนตัวมาเป็นการบินระดับ และนิ่งเงียบอยู่พักหนึ่งก่อนที่จะพูด "เอาละ" เขาพูดขึ้น "ท่านเป็นใคร?"

"We're from your Flock, Jonathan. We are your brothers." The words were strong and calm. "We've come to take you higher, to take you home."

“เรามาจากฝูงของท่าน จอห์นสัน เราเป็นพี่น้องท่าน” คำพูดนั้นเป็นคำพูดที่หนักแน่นและสงบ “เรามาเพื่อนำตัวท่านให้ไปอยู่สูงกว่านี้ เรามาพาท่านกลับบ้าน”

"Home I have none. Flock I have none. I am Outcast. And we fly now at the peak of the Great Mountain Wind. Beyond a few hundred feet, I can lift this old body no higher."

“เราไม่มีบ้าน เราไม่มีฝูง เราเป็นนกจรจัด ผู้ถูกขับออกจากฝูง และขณะนี้เราบินอยู่ในระดับสูงสุดของลมภูเขาใหญ่ เราไม่สามารถจะยกร่างกายอันชราของเราให้สูงขึ้นไปกว่าอีกสองสามร้อยฟุตได้แล้ว”

"But you can Jonathan. For you have learned. One school is finished, and the time has come for another to begin."

“แต่ท่านทำได้ จอห์นสัน เพราะท่านได้เรียนรู้แล้ว เรียนจบโรงเรียนหนึ่งแล้วถึงเวลาที่อีกโรงเรียนหนึ่งจะเริ่มต้น”

As it had shined across him all his life, so understanding lighted that moment for Jonathan Seagull. They were right. He could fly higher, and it was time to go home.

เช่นเดียวกับที่ปัญญาได้เป็นแสงสว่างมาตลอดชีวิตของเขา ขณะนั้นปัญญาก็สว่างขึ้นมาในตัวของ จอห์นสันนางนวล นกทั้งสองนั้นพูดถูกแล้ว เขาอาจบินให้สูงขึ้นไปอีกได้ และถึงเวลาที่เขาจะกลับบ้านแล้ว

He gave one last look across the sky, across that magnificent silver land where he had learned so much.

เขามองดูท้องฟ้าอยู่นานเป็นครั้งสุดท้าย มองข้ามดินแดนอันเป็นแสงเงินซึ่งเขาได้เรียนรู้มามาก

"I'm ready " he said at last.

“เราพร้อมแล้ว” เขากล่าวในที่สุด

And Jonathan Livingston Seagull rose with the two starbright gulls to disappear into a perfect dark sky.

และจอห์น ลิวิงสตัน นางนวล ก็ลอยสูงขึ้นไป พร้อมกับนกนางนวลสองตัวซึ่งมีรูปร่างอันสว่างราวแสงดาว แล้วก็หายไปท้องฟ้าอันมืดสนิท

Part Two

ตอนที่ 2

So this is heaven, he thought, and he had to smile at himself. It was hardly respectful to analyze heaven in the very moment that one flies up to enter it.

สวรรค์เป็นอย่างไรนี่เอง เขานึกในใจ แล้วเขาก็ต้องยิ้มชั้นตัวเอง ดูเหมือนจะขาดความเคารพไปหน่อยที่วิเคราะห์สวรรค์เสียตั้งแต่เวลาที่กำลังบินขึ้นสวรรค์

As he came from Earth now, above the clouds and in close formation with the two brilliant gulls, he saw that his own body was growing as bright as theirs.

ขณะที่เขาขึ้นมาจากโลก และกำลังบินเข้าฝูง ใกล้ชิดกับนกนางนวลทิพย์สองตัวนั้น เขาก็เห็นว่ากายของเขา เริ่มจะเรืองรองเหมือนกับนกทั้งสอง

True, the same young Jonathan Seagull was there that had always lived behind his golden eyes, but the outer form had changed. It felt like a seagull body, but already it flew far better than his old one had ever flown. Why, with half the effort, he thought, I'll get twice the speed, twice the performance of my best days on Earth!

จริงอยู่ นกนางนวลหนุ่มชื่อ จอนะธัน ผู้ซึ่งเคยอยู่เบื้องหลังตาสีทองของเขาตลอดมานั้น ก็ยังคงอยู่มิได้หายไปไหน แต่ร่างกายภายนอกได้เปลี่ยนไปแล้ว ร่างกายนั้นก็รู้สึกเหมือนกับกายนก แต่มันบินได้ดีกว่าที่กายเก่าของเขาเคยบินได้มาก ก็ทำไมเล่า ใช้แรงเพียงครึ่งเดียวเราก็บินได้เร็วกว่า และดีกว่าถึงสองเท่า ของเมื่อครั้งที่เราบินได้ดีที่สุดในโลก เขานึก

His feathers glowed brilliant white now, and his wings were smooth and perfect as sheets of polished silver. He began, delightedly, to learn about them, to press power into these new wings.

ขนของเขาขณะนี้ป็นสีขาวสุกใส และปีกของเขาเรียบและมีคุณภาพดีที่สุด เหมือนกับว่าทำด้วยแผ่นเงิน เขาเริ่มเรียนรู้ลักษณะปีกใหม่ของเขา ด้วยความปราโมทย์ และผลักดันกำลังเข้าไปในปีกใหม่คู่นั้น

At two hundred fifty miles per hour he felt that he was nearing his level-flight maximum speed. At two hundred seventy-three he thought that he was flying as fast as he could fly, and he was ever so faintly disappointed. There was a limit to how much the new body could do, and though it was much faster than his old level-flight record, it was still a limit that would take great effort to crack. In heaven, he thought, there should be no limits.

ในความเร็วหนึ่งร้อยห้าสิบลีต่อหนึ่งชั่วโมง เขาก็รู้ว่า เขากำลังบินได้ใกล้ความเร็วอันสูงสุด สำหรับการบินระดับ ในความเร็วสองร้อยเจ็ดสิบลีต่อหนึ่งชั่วโมง เขาก็คิดว่าเขากำลังบินอย่างรวดเร็วที่สุดเท่าที่เขาสามารถจะบินได้ และเขาก็รู้สึกผิดหวังนิดๆ ภายใหม่ของเขาจะทำอะไรได้มากน้อย อย่างมีขอบเขตจำกัดเหมือนกัน และถึงแม้ว่าเขาจะบินได้เร็วกว่าสถิติการบินเก่าของเขาในแบบนี้ได้มากมาย มันก็ยังเป็นสถิติที่เขาจะต้องใช้ความเพียรอีกมาก ที่จะทำลายลงในสวรรค์ เขานึก ไม่ควรจะมีขอบเขต

The clouds broke apart, his escorts called, "Happy landings, Jonathan," and vanished into thin air.

เมฆเผยออกจากกัน นกที่พาเขามาสองตัวนั้นร้องว่า "ขอให้ลงด้วยสวัสดิภาพ จอห์น" แล้วก็หายไปเป็นอากาศธาตุ

He was flying over a sea, toward a jagged shoreline. A very few seagulls were working the updrafts on the cliffs. Away off to the north, at the horizon itself, flew a few others.

เขากำลังบินอยู่เหนือทะเล มุ่งไปยังฝั่งที่มีแหลมยื่นออกมาหลายแห่ง นกนางนวลจำนวนไม่กี่ตัวกำลังบินเล่นลมที่ตีสขึ้นจากหน้าผา ทางทิศเหนือ บนขอบฟ้าเลยที่เดียว มีนกนางนวลบินอยู่ไม่กี่ตัว

New sights, new thoughts, new questions. Why so few gulls? Heaven should be flocked with gulls! And why am I so tired, all at once? Gulls in heaven are never supposed to be tired, or to sleep.

ภาพใหม่ ความคิดใหม่ ปัญหาใหม่ ทำไมจึงมีนกนางนวลน้อยนัก? สวรรค์ควรจะมียกนางนวลท่วมทับ! และทำไมเราจึงเหนื่อยนัก ในทันทีทันใด? นกนางนวลในสวรรค์ไม่มีทางที่จะเหนื่อยได้หรือแม้แต่จะหลับ

Where had he heard that? The memory of his life on Earth was falling away. Earth had been a place where he had learned much, of course, but the details were blurred - something about fighting for food, and being Outcast.

เขาได้ยินเสียงเหล่านี้มาจากไหน? สัญญา คือความจำได้ถึงชีวิตในโลกของเขาเริ่มจะอันตรธานไป โลกเป็นที่ๆ เขาได้เรียนรู้มากแน่นอน แต่รายละเอียดนั้นออกจะเลือนราง มีเรื่องเกี่ยวกับการสู้เพื่อแย่งอาหารกันกินและเรื่องถูกขับออกจากฝูง

The dozen gulls by the shoreline came to meet him, none saying a word. He felt only that he was welcome and that this was home. It had been a big day for him, a day whose sunrise he no longer remembered.

นกนางนวลราวสิบสองตัวที่อยู่บนฝั่งบินมาหาเขา ไม่ได้พูดอะไรเลยสักตัว เขารู้สึกแต่เพียงว่านกเหล่านั้นต้อนรับเขา และที่นั่นคือบ้านของเขา วันนี้เป็นวันสำคัญยิ่งใหญ่สำหรับเขา เป็นวันที่เขาจำรุ่งอรุณไม่ได้เสียแล้ว

He turned to land on the beach, beating his wings to stop an inch in the air, then dropping lightly to the sand, The other gulls landed too, but not one of them so

much as flapped a feather. They swung into the wind, bright wings outstretched, then somehow they changed the curve of their feathers until they had stopped in the same instant their feet touched the ground. It was beautiful control, but now Jonathan was just too tired to try it. Standing there on the beach, still without a word spoken, he was asleep.

เขาหมุนตัวเพื่อจะบินลงจับบนหาดทราย กระพือปีกเพื่อให้หยุดนิ่งอยู่บนอากาศหนึ่งนิ้ว แล้วก็ลงจับเบาๆ บนพื้นทราย นกตัวอื่นๆ ก็ลงจับด้วย แต่ทุกตัวไม่ได้กระพือปีกแม้แต่ขนเพียงเส้นเดียว นกเหล่านั้นแกว่งตัวเข้าหาดม ปีกอันสว่างกางออกเต็มที แต่เปลี่ยนส่วนโค้งที่ขน อย่างไรก็ตามก็ไม่วิวแล้วหยุดลงทันทีขณะที่เท้าแตะพื้นดิน เป็นการควบคุมการบินที่สวยงามมาก แต่ขณะนั้น จอห์นสัน เหนื่อยเกินไปที่จะทดลองทำดูบ้าง เขายืนอยู่บนหาดทรายและโดยที่ยังมิได้พูดจาอะไรสักคำ เขาก็หลับไป

In the days that followed, Jonathan saw that there was as much to learn about flight in this place as there had been in the life behind him. But with a difference.

ในวันต่อมา จอห์นสัน ก็เห็นได้เองว่า มีเรื่องที่จะต้องเรียนเกี่ยวกับการบิน ณ ที่นี้มากเท่ากับในภพก่อนที่เขาได้ผ่านมาแล้ว แต่ความแตกต่างนั้นก็ยังมีอยู่

Here were gulls who thought as he thought, For each of them, the most important thing in living was to reach out and touch perfection in that which they most loved to do, and that was to fly. They were magnificent birds, all of them, and they spent hour after hour every day practicing flight, testing advanced aeronautics.

ณ ที่นี้มีนกนางนวลที่คิดอย่างเขาคิด สำหรับแต่ละตัว สิ่งที่สำคัญที่สุดในความเป็นอยู่ก็คือ การก้าวออกไปแตะต้องความประเสริฐสูงสุดในกิจซึ่งนกเหล่านั้นมีฉันทะที่จะทำ และนั่นก็คือการบิน นกทั้งหมดนั้นสง่างามเสียนี้กระไร และทุกตัวก็ใช้เวลาชั่วโมงแล้วชั่วโมงเล่า ฝึกซ้อมบินทดสอบวิชาการบินขั้นสูง

For a long time Jonathan forgot about the world that he had come from, that place where the Flock lived with its eyes tightly shut to the joy of flight, using its wings as means to the end of finding and fighting for food. But now and then, just for a moment, he remembered.

จอห์นสัน ลืมโลกที่เขาเคยอยู่เสียเป็นเวลานาน ที่ซึ่งฝูงนกนางนวลอยู่ด้วยกันอย่างปิดตาแน่นมองไม่เห็นความเบิกบานในการบิน ใช้ปีกเป็นปัจจัยเพื่อผล คือการพบและการแย่งอาหารกันกินเท่านั้น แต่ก็มีบางครั้งบางคราว ชั่วครู่ชั่วขณะที่เขาจำได้

He remembered it one morning when he was out with his instructor, while they rested on the beach after a session of folded-wing snap rolls.

เขาจำได้ขึ้นมาในตอนเช้าวันหนึ่งตอนที่เขาอยู่กับครูผู้สอนเขา ขณะที่กำลังยืนพักอยู่ด้วยกันบนหาดทราย หลังจากที่ได้ซ้อมการบินแบบควงสว่านหุบปีกมาได้พักหนึ่งแล้ว

"Where is everybody, Sullivan?" he asked silently, quite at home now with the easy telepathy that these gulls used instead of screees and gracks. "Why aren't there more of us here? Why, where I came from there were.. "

"ใครเขาไปไหนกันหมด ซัลลิวัน?" เขาถามขึ้นโดยไม่ต้องเอ่ยปากพูด เขาคุ่นกับการติดต่อกันทางจิตซึ่งนกนางนวลที่นั่นใช้กัน แทนการร้องกรีดกร๊าด ของนกนางนวลในโลกแล้ว "ทำไมที่นี่จึงไม่มีพวกเรามากกว่านี้? ทำไม จากที่ๆ ผมมานั้นมี..."

"... thousands and thousands of gulls. I know. " Sullivan shook his head.

"...นกนางนวลเป็นพันๆ ตัว ฉันทู" ซัลลิวันสั่นหัว

"The only answer I can see, Jonathan, is that you are pretty well a one-in-a-million bird. Most of us came along ever so slowly.

"คำตอบที่ฉันพอจะมองเห็นได้ก็คือ เธอเป็นนกนางนวลหนึ่งตัวในนกล้านตัว จอห์นสัน พวกเราส่วนมากค่อยๆ ใต้เต้าขึ้นมาอย่างช้าที่สุด

We went from one world into another that was almost exactly like it, forgetting right away where we had come from, not caring where we were headed, living for the moment.

เราเปลี่ยนจากภพหนึ่งไปยังอีกภพหนึ่ง ซึ่งก็เกือบจะเหมือนกับภพเดิมแล้วก็ลืมเสียทันทีว่าเรามาจากไหน และก็ไม่มีสนใจเด็ดร้อนว่าเราจะไปไหนต่อไป เราอยู่ไปเพียงเพื่อขณะที่อยู่เท่านั้น

Do you have any idea how many lives we must have gone through before we even got the first idea that there is more to life than eating, or fighting, or power in the Flock? A thousand lives, Jon, ten thousand! And then another hundred lives until we began to learn that there is such a thing as perfection, and another hundred again to get the idea that our purpose for living is to find that perfection and show it forth.

เธอมีความคิดบ้างไหมว่าเราต้องเกิดมากี่ชาติก็ภพ ก่อนที่เราจะมีความคิดเบื้องต้นว่า มีอะไรอยู่ในชีวิต มากกว่า การกิน การแย่งกันกินหรือการมีอำนาจเหนือคนอื่นในฝูง? พันชาติพันภพ จนเหมือนชาติเหมือนภพ ถึงอย่างนั้นแล้วเราก็ยังจะต้องเกิดมาอีก ร้อยชาติร้อยภพ ก่อนที่เราจะเริ่มเรียนรู้ ว่ามีอะไรอย่างหนึ่ง ที่เป็นความประเสริฐสูงสุด แล้วก็ยังต้องเกิดมาอีก ร้อยชาติร้อยภพ ก่อนที่เราจะรู้ว่า ความประเสริฐสูงสุดนั้นอยู่ที่ไหน และต้องทำให้แจ้ง

The same rule holds for us now, of course: we choose our next world through what we learn in this one. Learn nothing, and the next world is the same as this one, all the same limitations and lead weights to overcome."

ถึงเดี๋ยวนี้ เราก็ยังอยู่ใต้กฎเกณฑ์อย่างเดียวกันนั้นอยู่ดี เราเลือกชาติหน้าภพหน้าของเราได้ด้วยวิชาที่เราเรียนรู้ในชาติภพนี้ ถ้าเราไม่เรียนรู้อะไรเลยในชาตินี้ เกิดมาชาติหน้าเราก็จะอยู่ในภพ ที่เป็นอย่างเดียวกับภพปัจจุบัน มีความจำกัดต่างๆ อย่างเดียวกันและมีอุปสรรคสารพัดที่หนักอึ้ง ซึ่งจะต้องก้าวข้ามเช่นเดียวกัน"

He stretched his wings and turned to face the wind. "But you, Jon," he said, "learned so much at one time that you didn't have to go through a thousand lives to reach this one."

เขากางปีกออกและหันหน้ารับลม "แต่เธอจอห์น" เขากล่าว "ได้เรียนรู้มากในระยะเวลาหนึ่ง จนไม่ต้องเกิดถึงพันชาติเพื่อจะมาถึงภพนี้"

In a moment they were airborne again, practicing. The formation point-rolls were difficult, for through the inverted half Jonathan had to think upside down, reversing the curve of his wing, and reversing it exactly in harmony with his instructor's.

เพียงชั่วครู่ ทั้งครูและศิษย์ก็เหินลมกันอีก ฝึกซ้อมกันต่อไป การบินหมุนระดับเป็นฝูงนั้น ทำยาก เพราะตอนที่ต้องทำการบินหงายท้องนั้น จอห์น ต้องคิดเมื่อเอาหัวลง เขาหมุนโค้งปีกของเขากลับ และหมุนกลับได้จังหวะกับครูผู้ฝึกพอดี

"Let's try it again." Sullivan said over and over: "Let's try it again." Then, finally, "Good." And they began practicing outside loops.

"ลองดูอีกที" ซัลลิวันพูดซ้ำแล้วซ้ำอีก "ลองดูกันอีกที" แล้วในที่สุดเขาก็บอกว่า "ดีแล้ว" และเริ่มฝึกซ้อมการบินวงกลมนอกกันต่อไป

One evening the gulls that were not night-flying stood together on the sand, thinking. Jonathan took all his courage in hand and walked to the Elder Gull, who, it was said, was soon to be moving beyond this world.

ค่ำวันหนึ่ง นกนางนวลที่ไม่ออกปีกบินกลางคืนยืนอยู่ด้วยกันบนหาดทราย ใช้ความคิดกันอยู่ จอห์น รวบรวมความกล้าทั้งหมดเข้ามาไว้ในตัว แล้วเดินเข้าไปหานกนางนวลอาวุโส ผู้ซึ่งกล่าวกันว่าจะไปสู่ภพอื่นในเร็วๆ นี้

"Chiang..." he said a little nervously.

“เจียง...” เขากล่าวขึ้นอย่างประหม่านิดๆ

The old seagull looked at him kindly. "Yes, my son?" Instead of being enfeebled by age, the Elder had been empowered by it; he could outfly any gull in the Flock, and he had learned skills that the others were only gradually coming to know.

นกนางนวลแก่มองเขาด้วยความเมตตา “มีอะไรหรือลูก?” แทนที่เขาจะอ่อนแอลงด้วยอายุ ผู้มีอาวุโสนั้นก็กลับมีกำลังมากขึ้นด้วยอายุ เขาบินได้เร็วกว่า และไกลกว่านกอื่นๆ ในฝูงและได้เรียนรู้ความซ้ำของต่างๆ ซึ่งนกอื่นๆ เพิ่งเริ่มจะเรียนรู้เป็นขั้นๆ ไป

"Chiang, this world isn't heaven at all, is it?"

“เจียง ภพนี้ไม่ใช่สวรรค์เลย จริงหรือไม่?”

The Elder smiled in the moonlight. "You are learning again, Jonathan Seagull," he said.

ผู้มีอาวุโสยิ้มในแสงจันทร์ “เธอกำลังเรียนรู้อีกแล้วนะ จอนะธัน” เขากล่าว

"Well, what happens from here? Where are we going? Is there no such place as heaven?"

“ก็นั่นนะซีครับ ต่อจากนี้ไปจะมีอะไรเกิดขึ้น? เราจะไปไหนกันต่อไป? ไม่มีที่ไหนเป็นสวรรค์เลยหรือ?”

"No, Jonathan, there is no such place. Heaven is not a place, and it is not a time. Heaven is being perfect." He was silent for a moment. "You are a very fast flier, aren't you?"

“ไม่มี จอนะธัน ไม่มีสถานที่เช่นนั้น สวรรค์ไม่ใช่สถานที่ และสวรรค์ก็ไม่ใช่เวลา สวรรค์คือการตั้งอยู่ในความประเสริฐสุด” เขานิ่งอยู่ครู่หนึ่ง “เธอบินได้เร็วมากใช่ไหม?”

"I... I enjoy speed," Jonathan said, taken aback but proud that the Elder had noticed.

"ผม...ผมสนุกในความเร็ว" จอนะธันพูด ออกจะแปลกใจ และปลื้มใจที่ผู้มีอาวุโสท่านสังเกตรู้

"You will begin to touch heaven, Jonathan, in the moment that you touch perfect speed. And that isn't flying a thousand miles an hour, or a million, or flying at the speed of light. Because any number is a limit, and perfection doesn't have limits. Perfect speed, my son, is being there."

"เธอจะเริ่มถึงสวรรค์ จอนะธัน ในขณะที่เธอเข้าถึงความเร็วอันประเสริฐสุด และนั่นไม่ใช่บินได้เร็วหนึ่งพันไมล์ต่อหนึ่งชั่วโมง หรือล้านไมล์ หรือบินได้เร็วเท่ากับความเร็วของแสง เพราะอะไรที่มีจำนวนนับได้ หรือวัดได้นั้น เป็นสิ่งที่มีจำกัด ถ้าไม่มีจำกัดก็นับหรือวัดไม่ได้ ความประเสริฐสุดนั้น ไม่มีความจำกัดเลย ความเร็วอันประเสริฐสุด ถูกเอ่ยคือความไปถึงนั้น"

Without warning, Chiang vanished and appeared at the water's edge fifty feet away, all in the flicker of an instant. Then he vanished again and stood, in the same millisecond, at Jonathan's shoulder.

โดยมิได้บอกกล่าวล่วงหน้า เจียงหายวับไปแล้ว ไปปรากฏกายขึ้นที่ชายน้ำห่างออกไปห้าสิบฟุตในพริบตาเดียว แล้วเขาก็หายวับไปอีก และมายืนอยู่เคียงไหล่กับจอนะธัน ภายในเวลาเศษล้านของวินาที

"It's kind of fun," he said.

"สนุกดีเหมือนกัน" ผู้มีอาวุโสว่า

Jonathan was dazzled. He forgot to ask about heaven. "How do you do that? What does it feel like? How far can you go?"

จอห์นสัน งุนงงไปหมด เขาลืมที่จะถามเรื่องสวรรค์ "ท่านทำอย่างนั้นได้อย่างไร? รู้สึกอย่างไรครับ? ท่านไปได้ไกลแค่ไหน?"

"You can go to any place and to any time that you wish to go," the Elder said.

"ไปถึงได้ทุกแห่ง และทุกกาลที่เราต้องการจะไป" ผู้มีอาวุโสกล่าวตอบ

"I've gone everywhere and everywhen I can think of." He looked across the sea.

"เราไปได้ถึงทุกแห่งและทุกหนที่เราสามารถจะนึกได้มาแล้ว" เขามองข้ามทะเลออกไป

"It's strange. The gulls who scorn perfection for the sake of travel go nowhere, slowly. Those who put aside travel for the sake of perfection go anywhere, instantly. Remember, Jonathan, heaven isn't a place or a time, because place and time are so very meaningless. Heaven is..."

"มันก็ออกจะแปลกอยู่ นกนางนวลที่รังเกียจความประเสริฐสุด เพราะยังอยากเที่ยวเตร่ นั้นกลับไปไม่ถึงไหนเลย เพียงแค่จะเที่ยวเตร่ ก็ยังไปได้แต่ช้าๆ ส่วนนกนางนวล ที่ละการเที่ยวเตร่เสียแล้วเพื่อความประเสริฐสุดนั้น กลับไปถึงไหนก็ได้ในทันทีทันใด จำไว้นะ จอห์นสัน สวรรค์ไม่ใช่สถานที่หรือกาลเวลา เพราะสถานที่และกาลเวลานั้น ไม่มีความหมายเอาเสียเลย สวรรค์คือ..."

"Can you teach me to fly like that?" Jonathan Seagull trembled to conquer another unknown.

"ท่านจะสอนให้ผมบินอย่างนั้นได้ไหมครับ?" จอห์นสันนางนวล ตัวสั่นเทาที่จะเอาชนะสิ่งที่ตนยังไม่รู้จักอย่างหนึ่ง

"Of course if you wish to learn."

"ได้ซี จะเป็นไหม ถ้าเธออยากเรียน"

"I wish. When can we start?"

"ผมอยากครับ เราจะเริ่มกันไ้เมื่อไร?"

"We could start now if you'd like."

"เริ่มเดี๋ยวนี้ก็ไ้ ถ้าเธอต้องการ"

"I want to learn to fly like that," Jonathan said and a strange light glowed in his eyes. "Tell me what to do,"

"ผมต้องการที่จะบินไ้ไ้ยงนั้น" จอนะธันพูด และมีแสงอันประหลาดเรืองขึ้นในตาของเขา "ขอท่านไ้บอกผมด้วยว่าจะต้องทำไ้ยงไร"

Chiang spoke slowly and watched the younger gull ever so carefully.

เจียงพูดช้าๆ และมองดูนกนางนวลตัวที่หนุ่มกว่าไ้ยงระมัดระวัง

"To fly as fast as thought, to anywhere that is," he said, " you must begin by knowing that you have already arrived ..."

"การที่จะบินไ้เร็วเท่ากับความคิดไปถึงที่ไ้ไหนที่มีอยู่ไ้ยงนั้น" เขากล่าว "เธอจะต้องเริ่มด้วยการว่าเธอไปไ้ถึงที่ไ้นั้นแล้ว..."

The trick, according to Chiang, was for Jonathan to stop seeing himself as trapped inside a limited body that had a forty-two inch wingspan and performance that could be plotted on a chart. The trick was to know that his true nature lived, as perfect as an unwritten number, everywhere at once across space and time.

เคล็ดในการนี้ ตามคำบอกเล่าของเจียงก็คือ จอนะธันจะต้องเลิกยึดว่าตัวของเขาถูกกักขังไว้ในกายอันมีขอบเขตจำกัด ไ้ยงมีความยาวของปีกทั้งสองเพียงสี่สิบสองนิ้ว และมีการปฏิบัติซึ่งอาจบันทึกลงไ้ได้ในแผนการบิน เคล็ดนั้นคือจะต้องรู้ว่าธรรมชาติอันแท้จริงแห่งตัวเขาไ้ยงนั้นอยู่ไ้ยงด้วยความประเสริฐสุด เหมือนกับตัวเลขที่จดลงไ้ยงไม่ได้ ทุกแห่งทุกหนข้ามระยะทาง และเวลา

Jonathan kept at it, fiercely, day after day, from before sunrise till past midnight. And for all his effort he moved not a feather width from his spot.

จอห์นสัน ตั้งใจเรียนรู้ด้วยความเพียรอันดุเดือดวันแล้ววันเล่า จากก่อนอรุณจนพ้นเที่ยงคืน และทั้งที่เพียรกล้าเช่นนั้น เขาก็มิได้คืบคลานออกไป แม้เพียงช่วงชนของเขาจากที่เดิม

"Forget about faith!" Chiang said it time and again.

"ลืมศรัทธาเสีย" เจียงบอกแล้วบอกอีก

"You didn't need faith to fly, you needed to understand flying. This is just the same. Now try again ..."

"เธอไม่ต้องการศรัทธาเพื่อที่จะบิน เธอต้องการแต่ความรู้ความเข้าใจในการบิน เรื่องนี้ก็เช่นเดียวกัน เอละ พยายามอีกครั้งหนึ่ง..."

Then one day Jonathan, standing on the shore, closing his eyes, concentrating, all in a flash knew what Chiang had been telling him.

แล้ววันหนึ่ง จอห์นสันผู้ซึ่งยืนหลับตาอยู่บนฝั่งทะเล และอยู่ในสมาธิ ก็รู้โดยพลันในสิ่งที่เจียงได้สอนเขาไว้

"Why, that's true! I am a perfect, unlimited gull!" He felt a great shock of joy.

"เออ! จริงซี! เราคือนกนางนวลประเสริฐสุด ผู้ไม่มีขอบเขตจำกัด" เขารู้สึกสะเทือนไปด้วยความปิติอันยิ่งใหญ่

"Good!" said Chiang and there was victory in his voice.

"ดีแล้ว" เจียงว่า และเสียงของเขานั้นกังวานด้วยชัยชนะ

Jonathan opened his eyes. He stood alone with the Elder on a totally different seashore - trees down to the water's edge, twin yellow suns turning overhead.

จอนะธัน ลืมตาขึ้นแล้วก็แลเห็นว่าเขากำลังยืนอยู่ลำพังสองคนกับผู้มีอาวุโสบนฝั่งทะเลอีกแห่งหนึ่งต่างหากทีเดียว - มีต้นไม้ขึ้นไปจนจรดสายน้ำ มีพระอาทิตย์แปดสีเหลือง ลอยหมุนอยู่เหนือหัวเขา

"At last you've got the idea," Chiang said, "but your control needs a little work..."

"เธอได้ความคิดนี้แล้ว" เจียงว่า "แต่การควบคุมของเธอ จะต้องใช้ความเพียรต่อไปอีกเล็กน้อย..."

Jonathan was stunned. "Where are we?"

จอนะธัน ตกตะลึงไป "เราอยู่ที่ไหน?"

Utterly unimpressed with the strange surroundings, the Elder brushed the question aside.

ดูเหมือนจะไม่สนใจใยดีกับสิ่งแวดล้อมเลยผู้มีอาวุโสตอบปิดปัญหานั้นเสีย

"We're on some planet, obviously, with a green sky and a double star for a sun."

"อยู่บนดาวเคราะห์ดวงหนึ่งกระมัง ดูท่าก็จะเป็นอย่างนั้น มีฟ้าสีเขียวและมีดาวคู่เป็นดวงอาทิตย์"

Jonathan made a scree of delight, the first sound he had made since he had left Earth.

จอนะธัน ร้องเสียงนกนางนวลขึ้นด้วยความบันเทิง เป็นการออกเสียงครั้งแรกนับตั้งแต่เขาได้ละโลกมา

"IT WORKS!"

"ใช้ได้!"

"Well, of course, it works, Jon." said Chiang.

"ก็แน่ละซี จอน" เจียงกล่าว

"It always works, when you know what you're doing. Now about your control..."

"ใช้การได้เสมอเมื่อเรามีสติรู้ว่าเรากำลังทำอะไรอยู่ ที่นี้พูดกันเรื่องการควบคุม..."

By the time they returned, it was dark. The other gulls looked at Jonathan with awe in their golden eyes, for they had seen him disappear from where he had been rooted for so long.

เมื่อทั้งสองกลับมาที่เดิมนั้น เป็นเวลาค่ำแล้ว นกนางนวลตัวอื่นๆ มองดู จอห์น ด้วยความเลื่อมใส ที่แลเห็นได้ในตาสีทองของนกเหล่านั้น เพราะนกเหล่านั้นได้เห็นเขาหายวับไปจากที่ๆ เขาจับอยู่นานนักหนา

He stood their congratulations for less than a minute.

เขาทนรับการแสดงความยินดี จากนกอื่นเพียงไม่ถึงนาที

"I'm the newcomer here! I'm just beginning! It is I who must learn from you!"

"ผมเป็นผู้มาใหม่ที่นี้ ผมเพิ่งเริ่มต้นเท่านั้น ผมต่างหากเป็นผู้ที่จะต้องเรียนรู้จากท่าน"

"I wonder about that, Jon," said Sullivan standing near.

"ฉันไม่แน่ใจนักในเรื่องนั้น จอน" ซัลลิวันพูดขึ้น ขณะที่เข้ามายืนอยู่ใกล้

"You have less fear of learning than any gull I've seen in ten thousand years."

"เธอมีความกลัวการเรียนรู้ น้อยกว่านกนางนวลตัวใด ที่ฉันเคยรู้จักมาเป็นเวลาหมื่นปี"

The Flock fell silent, and Jonathan fidgeted in embarrassment.

ฝูงนกนิ่งเงียบ และจอห์น ยืนบิดปึกบิดเท้าไปมาด้วยความเขิน

"We can start working with time if you wish," Chiang said, "till you can fly the past and the future. And then you will be ready to begin the most difficult, the most powerful, the most fun of all. You will be ready to begin to fly up and know the meaning of kindness and of love."

“เราจะเริ่มเรียนกันเรื่องเวลาก็ได้ ถ้าเธอต้องการ” เจียงเอ๋ยขึ้น “จนกระทั่งเธอสามารถจะบินได้ทั้งในอดีตและในอนาคต จากนั้นแล้วเธอก็จะได้เริ่มเรียนวิชาที่ยากที่สุด มีอำนาจที่สุด และสนุกที่สุด เธอจะพร้อมที่จะบินสูงขึ้นไปอีก และได้รู้ความหมายของเมตตาและกรุณา”

A month went by, or something that felt about like a month, and Jonathan learned at a tremendous rate. He always had learned quickly from ordinary experience, and now, the special student of the Elder Himself, he took in new ideas like a streamlined feathered computer.

เดือนหนึ่งผ่านไป หรืออะไรที่รู้สึกเหมือนกับว่าเดือนหนึ่ง และจอนะธัน ก็เรียนรู้ได้เร็วเหลือเกิน เขาเรียนเร็วเสมอจากสิ่งที่ได้ประสบพบเห็น แต่คราวนี้ ในฐานะศิษย์พิเศษของท่านผู้มีอาวุโสเอง เขารับความคิดใหม่ๆ เข้าไว้ได้ เหมือนกับเครื่องสมองกลที่มีขนนกเพรียวลม

But then the day came that Chiang vanished. He had been talking quietly with them all, exhorting them never to stop their learning and their practicing and their striving to understand more of the perfect invisible principle of all life. Then, as he spoke, his feathers went brighter and brighter and at last turned so brilliant that no gull could look upon him.

แต่วันหนึ่งก็มาถึง อันเป็นวันที่เจียงอันตรธานไป เขาได้พูดกับนกทั้งหมดอย่างเจียบๆ สั่งสอนอย่าให้เลิกเรียน อย่าให้เลิกฝึกซ้อม และให้เพียรหาความเข้าใจ ในหลักการอันประเสริฐสุดแห่งชีวิต ทุกอย่างที่มีมองเห็นด้วยตาไม่ได้ แล้วในขณะที่เขาพูดอยู่นั้นขนของเขาก็สว่างขึ้น จนถึงขั้นสุดท้ายมีแสงสว่างรุ่งโรจน์ จนไม่มีนกตัวใดมองได้

"Jonathan," he said, and these were the last words that he spoke, "keep working on love."

“จอนะธัน” และนี่คือคำสุดท้ายที่เขากล่าว “จงเพียรปฏิบัติในความกรุณาตลอดไป”

When they could see again, Chiang was gone.

เมื่อนกทั้งหลายกลับแลเห็นอะไรได้ใหม่ เจียงก็หายตัวไปแล้ว

As the days went past, Jonathan found himself thinking time and again of the Earth from which he had come. If he had known there just a tenth, just a hundredth, of what he knew here, how much more life would have meant! He stood on the sand and fell to wondering if there was a gull back there who might be struggling to break out of his limits, to see the meaning of flight beyond a way of travel to get a breadcrumb from a rowboat. Perhaps there might even have been one made Outcast for speaking his truth in the face of the Flock.

วันเวลาผ่านไป จอห์นสันก็พบว่าตัวของเขาเอง นึกแล้วนึกอีกถึงโลกที่เขาเคยอยู่ ถ้าเขาสามารถจะรู้ได้ เมื่อยังอยู่ในโลกแต่เพียงหนึ่งในสิบหรือหนึ่งในร้อย ของสิ่งที่เขาได้รู้ในภพนี้ ชีวิตในโลกเดิมนั้นจะมีความหมายมากกว่าเก่าสักเพียงใด! เขายืนบนหาดทราย แล้วก็ลองคิดดูว่าจะมีนางนวลสักตัวหนึ่งหรือไม่ ที่คิดจะทำตัวให้หลุดพ้น จากขอบเขตอันจำกัดของตัวเอง เพื่อจะได้เห็น ความหมายของการบินที่มีอยู่ นอกเหนือไปจากการไปหาเศษอาหารจากเรือกรรเชียง บางทีอาจมีนกสักตัวหนึ่ง ซึ่งต้องถูกขับจากฝูงนก เพราะพูดความจริงของเขาต่อหน้าฝูงนก

And the more Jonathan practiced his kindness lessons, and the more he worked to know the nature of love, the more he wanted to go back to Earth.

และเมื่อ จอห์นสัน ได้ฝึกหัดในบทเรียนเรื่องความกรุณาบ่อยเข้า และได้ใช้ความเพียรหาความรู้ในธรรมแห่งกรุณามากยิ่งขึ้น เขาก็อยากกลับมาสู่โลกยิ่งขึ้น

For in spite of his lonely past, Jonathan Seagull was born to be an instructor, and his own way of demonstrating love was to give something of the truth that he had seen to a gull who asked only a chance to see truth for himself.

เพราะถึงแม้ว่าเขาจะมีอดีตอันเปล่าเปลี่ยว จอนะธันนางนวล ก็เกิดมาเป็นครู และวิธีแสดงความกรุณาอันเป็นวิธีของเขาเองก็คือ ส่งมอบบางส่วนของสัจจะที่เขาได้เรียนรู้ ให้แก่นกนางนวล ผู้ซึ่งเพียงแต่ขอโอกาสที่จะแลเห็นสัจจะธรรมได้ด้วยตนเอง

Sullivan, adept now at thought-speed flight and helping the others to learn, was doubtful.

ซัลลิวัน ผู้ซึ่งแก่กล้าแล้วในวิชาบินด้วยความเร็วแห่งจิต และกำลังช่วยเหลือผู้อื่นให้เรียนได้เรียนรู้ในวิชานั้น ไม่น่าใจนักในเรื่องนี้

"Jon, you were Outcast once. Why do you think that any of the gulls in your old time would listen to you now? You know the proverb, and it's true: The gull sees farthest who flies highest. Those gulls where you came from are standing on the ground, squawking and fighting among themselves.

"จอน เธอเคยถูกขับจากฝูงมาแล้วครั้งหนึ่ง ทำไมเธอจึงนึกว่านกนางนวลตัวใดตัวหนึ่งในสมัยเก่านั้นจะฟังเธอเอาตอนนี้? เธอรู้สุภาษิตดีว่า นกนางนวลตัวที่บินได้สูง ย่อมจะแลเห็นได้ไกลที่สุด และสุภาษิตนี้ก็เป็นความจริง นกนางนวลในทีๆเธอจากมาแล้วนั้น เป็นนกที่ยืนอยู่บนพื้นดินร้องเอะอะแล้วก็จิกตีกัน

They're a thousand miles from heaven – and you say you want to show them heaven from where they stand! Jon, they can't see their own wingtips! Stay here. Help the new gulls here, the ones who are high enough to see what you have to tell them."

พวกนั้นอยู่ห่างสวรรค์เป็นพันไมล์ และเธอกลับบอกว่าเธอจะแสดงสวรรค์ให้เขาเห็นได้จากทีๆเขายืนอยู่ จอน! นกพวกนั้น มองไม่เห็นแม้แต่ปลายปีกของตัวเอง! อยู่เสียที่นี่เถิด คอย

ช่วยนกนางนวลใหม่ๆที่นี้ นกที่ขึ้นมาสูงพอที่จะแลเห็นได้แล้วซึ่งสิ่งที่เธอจะต้องบอกเขา”

He was quiet for a moment, and then he said, "What if Chiang had gone back to his old worlds? Where would you have been today?"

เขานิ่งไปครู่หนึ่ง แล้วกล่าวต่อไปว่า “สมมุติว่าเจียงกลับไปโลกเดิมของเขา ปานนี้เธอจะเป็นอย่างไร”

The last point was the telling one, and Sullivan was right The gull sees farthest who flies highest.

จุดสุดท้ายนี้มีเหตุผลมาก และซัลลิวันก็พูดถูกแล้ว นกนางนวลตัวที่บินได้สูงที่สุด ย่อมจะแลเห็นได้ไกลที่สุด

Jonathan stayed and worked with the new birds coming in, who were all very bright and quick with their lessons. But the old feeling came back, and he couldn't help but think that there might be one or two gulls back on Earth who would be able to learn, too. How much more would he have known by now if Chiang had come to him on the day that he was Outcast!

จอห์นสัน อยู่ที่เดิมและช่วยสอนช่วยฝึกนกใหม่ที่ขึ้นมาถึง ผู้ซึ่งฉลาดและเรียนรู้ได้เร็วมาก แต่ความรู้สึกเก่าก็ยังกลับมาไม่หยุด และเขาก็ยังอดคิดไม่ได้ว่า อาจมีนกนางนวลตัวหนึ่งหรือสองตัวในโลกที่สามารถเรียนรู้ได้เหมือนกัน ถ้าหากว่าเขาได้พบกับเจียงในวันที่เขาถูกขับออกจากฝูง ปานฉะนี้เขาจะได้วิชามากกว่าที่มีอยู่ในขณะนี้สักปานใด

"Sully, I must go back " he said at last "Your students are doing well. They can help you bring the newcomers along."

“ครูครับ ผมต้องกลับไป” เขาบอกกับซัลลิวันเป็นครั้งสุดท้าย “ลูกศิษย์ครูเรียนกันเก่งหมดแล้ว เขาจะช่วยครูสอนนกที่มาใหม่ได้ต่อไป”

Sullivan sighed, but he did not argue.

ซัลลิวันถอนใจใหญ่ แต่ก็ไม่เถียง

"I think I'll miss you, Jonathan," was all he said.

“ครูคิดว่าครูจะคิดถึงเธอ จอห์นสัน” เขาพูดแต่เพียงเท่านั้น

"Sully, for shame!" Jonathan said in reproach, "and don't be foolish! What are we trying to practice every day? If our friendship depends on things like space and time, then when we finally overcome space and time, we've destroyed our own brotherhood! But overcome space, and all we have left is Here. Overcome time, and all we have left is Now. And in the middle of Here and Now, don't you think that we might see each other once or twice?"

“โธ่! ครูก็!” จอห์นสันพ้อขึ้น “ครูอย่าพูดอย่างนั้นซีครับ! ทุกวันนี้เราพยายามฝึกอะไรกันอยู่? ถ้าความรักของครูกับผม ขึ้นอยู่กับของ อย่างระยะทางและเวลาแล้ว พอเราอยู่เหนือระยะทางและเวลา เราจะมีทำลายความรักของเราลงไปหมดสิ้นเลยหรือ! แต่ความจริงเมื่อเราอยู่เหนือระยะทางแล้ว สิ่งที่เรามีเหลือก็คือที่นี่ เอาชนะเวลาได้อีกอย่าง สิ่งที่เรามีเหลือก็คือเดี๋ยวนี้ และในท่ามกลางที่นี่และเดี๋ยวนี้ ครูไม่คิดบ้างหรือครับว่าเราอาจได้พบกันบ้าง ครั้งสองครั้ง?”

Sullivan Seagull laughed in spite of himself.

ซัลลิวันต้องหัวเราะ ทั้งที่ใจไม่อยากหัวเราะ

"You crazy bird," he said kindly.

“ไฉนกับบ้า” เขาพูดอย่างเมตตา

"If anybody can show someone on the ground how to see a thousand miles, it will be Jonathan Livingston Seagull."

"ถ้าจะมีใครที่จะแสดงให้คนที่ยืนอยู่บนดิน ให้เห็นได้ไกลถึงพันไมล์ นกตัวนั้นก็ต้องเป็น จอห์นสัน ลิวิงสตัน นางนวล ตัวเดียวเท่านั้น"

He looked at the sand. "Good-bye, Jon, my friend."

เขามองดูพื้นทราย "ลาก่อนจอห์นเพื่อนยาก"

"Good bye, Sully. We'll meet again."

"ลาก่อนครับ ครู เราจะพบกันอีก"

And with that, Jonathan held in thought an image of the great gull flocks on the shore of another time, and he knew with practiced ease that he was not bone and feather but a perfect idea of freedom and flight, limited by nothing at all.

และเมื่อก้าวแล้วเพียงเท่านั้น จอห์นสันก็ใช้จิต มองเห็นภาพนกนางนวลฝูงใหญ่อยู่บนฝั่งทะเลของเวลาอีกกระยะหนึ่ง และเขาก็รู้ด้วยความสะดักตาย อันเกิดจากความเพียรฝึกฝนว่า ตัวเขามีไชนิกที่ประกอบขึ้นด้วยกระดูกเนื้อหนังและขน แต่เป็นธรรมชาติอันบริสุทธิ์แห่งความหลุดพ้นและการบิน ไม่มีสิ่งใดเลยที่จะมาเป็นขอบเขตจำกัดเขาได้

Fletcher Lynd Seagull was still quite young, but already he knew that no bird had ever been so harshly treated by any Flock, or with so much injustice.

เฟล็ตเชอร์ ลินด์ นางนวลยังหนุ่มอยู่มาก แต่เขาก็รู้แล้วว่าไม่มีนกตัวใดที่เคยได้รับโทษทารุณจากฝูง และได้รับความไม่เป็นธรรมถึงเพียงนั้น

"I don't care what they say," he thought fiercely, and his vision blurred as he flew out toward the Far Cliffs.

“เราไม่สนใจว่าเขาจะพูดกันว่าอะไร” เขากล่าวอย่างดุเดือด และทัศนวิสัยของเขาก็เลื่อนรางไปบ้าง เมื่อเขาโผบินไปยังหน้าผาที่อยู่ไกล

"There's so much more to flying than just flapping around from place to place! A... a... mosquito does that! One little barrel roll around the Elder Gull, just for fun, and I'm Outcast! Are they blind? Can't they see? Can't they think of the glory that it'll be when we really learn to fly?"

“การบินมีอะไรมากกว่าสักแต่ว่ากระพือปีก จากที่หนึ่งไปอีกที่หนึ่งเป็นไหนๆ ! แม้แต่... ยุงมันก็ทำอย่างนั้น! เราบินแบบหมุนรอบตัวรอบนกผู้ใหญ่เล่นสนุกๆ เท่านั้นเอง เราก็ถูกขับจากฝูงกลางเป็นนกจรจัด พวกเขาตาบอดหรืออย่างไรหนอ? มองไม่เห็นอะไรเลยหรือ? เขานึกไม่ถึงความรุ่งเรืองที่จะเกิดขึ้นเมื่อเราได้รู้วิชาการบินเลยหรือ?”

"I don't care what they think. I'll show them what flying is! I'll be pure Outlaw, if that's the way they want it. And I'll make them so sorry..."

“เราไม่สนใจว่าเขาจะนึกอย่างไร เราจะต้องแสดงให้เห็นว่าการบินคืออะไร เราจะเป็นนกจรจัดแท้ๆ ถ้าเขาอยากให้เราเป็นอย่างนั้น และเราจะแก้เผ็ดให้ได้...”

The voice came inside his own head, and though it was very gentle, it startled him so much that he faltered and stumbled in the air.

เสียงที่เขาได้ยินนั้นดังขึ้นในหัวของเขาเอง และถึงแม้ว่าเสียงนั้นจะนุ่มนวล เขาก็ตกใจมากจนบินพลาดและสะดุดในอากาศ

"Don't be harsh on them, Fletcher Seagull. In casting you out, the other gulls have only hurt themselves, and one day they will know this, and one day they will see what you see. Forgive them, and help them to understand."

“อย่ารุนแรงกับเขาเลย เฟลิตเซอร์นางนวล ในการที่เขาจับเธอออกฝูงนั้น ฝูงนางนวลได้ทำร้ายแต่ตัวของเขาเองเท่านั้น และวันหนึ่งเขาจะรู้ความจริงข้อนี้ และวันหนึ่งเขาจะเห็นสิ่งที่เธอเห็น ให้อภัยเขาเถิด และช่วยยให้เขาได้เข้าใจในทางที่ถูก”

An inch from his right wingtip flew the most brilliant white gull in all the world, gliding effortlessly along, not moving a feather, at what was very nearly Fletcher's top speed.

เพียงปลายนิ้วเดียวจากปลายปีกขวาของเขามีนกนางนวลที่มีขนขาวสว่างที่สุดบินอยู่ นกนั้นร่อนโดยไม่ต้องใช้แรงเลย ไม่เคลื่อนไหว แม้แต่ขนเส้นเดียว ในความเร็วเกือบเท่าความเร็วสูงสุดที่เฟลิตเซอร์บินได้

There was a moment of chaos in the young bird.

ความวุ่นวายสับสนเกิดขึ้นขณะหนึ่งในนกหนุ่ม

"What's going on? Am I mad? Am I dead? What is this?"

“เรื่องอะไรกันนี้?” เราบ้าไปแล้วหรือ? เราตายแล้วหรือ? อะไรกันนี้?”

Low and calm, the voice went on within his thought, demanding an answer.

ด้วยเสียงต่ำและสงบ เสียงนั้นดังต่อไปในใจของเขา เรียกร้องคำตอบ

"Fletcher Lynd Seagull, do you want to fly?"

“เฟลิตเซอร์นางนวล เธอต้องการจะบินเป็นหรือไม่?”

"YES, I WANT TO FLY!"

“ครับ! ผมต้องการจะบินเป็น!”

"Fletcher Lynd Seagull, do you want to fly so much that you will forgive the Flock, and learn, and go back to them one day and work to help them know?"

"เฟล็ตเซอร์ ลินด์ นางนวล เธอต้องการที่จะบินเป็น มากพอที่จะอภัยให้นกฝูง และเมื่อเรียนแล้วจะกลับไปหาฝูงนกในวันหนึ่ง เพื่อช่วยให้เขาได้เรียนรู้ได้หรือไม่?"

There was no lying to this magnificent skillful being, no matter how proud or how hurt a bird was Fletcher Seagull.

ไม่มีทางที่จะกล่าวเท็จต่อสัตว์อันโอฬาร และฉลาดซ้ำของนี้ได้ ไม่ว่าเฟล็ตเซอร์ นางนวล จะเป็นนกที่จองหอง และเจ็บช้ำน้ำใจสักเพียงใด

"I do " he said softly.

"ได้ครับ" เขาตอบเบาๆ

"Then, Fletch," that bright creature said to him, and the voice was very kind, "let's begin with Level Flight..."

"ถ้าอย่างนั้น เฟล็ตซ์" สัตว์อันเรืองรองนั้นกล่าวต่อเขา และเสียงนั้นมีความกรุณามาก "เรามาเริ่มต้นบินระดับกันเถิด..."

Part Three

ตอนที่ 3

Jonathan circled slowly over the Far Cliffs, watching. This rough young Fletcher Gull was very nearly a perfect flight-student. He was strong and light and quick in the air, but far and away more important, he had a blazing drive to learn to fly.

จอนะธัน บินคอยมองดูอยู่รอบๆ เบื้องบนหน้าผาที่ตั้งอยู่ไกล นกเฟล็ตเชอร์ นางนวลหนุ่ม ผู้แข็งแกร่งตัวนี้เกือบจะเป็นนักเรียนที่ดีที่สุดอยู่แล้ว เขาแข็งแรง เบา และรวดเร็วในอากาศ แต่สิ่งที่สำคัญมากกว่านั้นก็คื เขามีเจตนาอันพลุ่งพลางที่จะเรียนบิน

Here he came this minute, a blurred gray shape roaring out of a dive, flashing one hundred fifty miles per hour past his instructor. He pulled abruptly into another try at a sixteen point vertical slow roll, calling the points out loud.

เขามาถึงพอดี เป็นรูปร่างๆ สีเทาพุ่งออกมาจากการดำดิ่ง บินหรือผ่านครุขของเขาไปด้วยความเร็วหนึ่งร้อยห้าสิบลไมล์ต่อหนึ่งชั่วโมง เขาโฉบขึ้นอย่างกะทันหัน เพื่อจะลงบินดำหมุนนับสิบเจ็ดอีกครั้งหนึ่ง เขานับดังๆ

"...eight... nine... ten... see-Jonathan-I'm-running-outofairspeed.. eleven... I-want-good-sharp-stops-like yours... twelve... but-blast-it-Ijust-can't-make... - thirteen... theselast-three-points... without... fourtee ...aaakk!"

"แปด...เก้า...สิบ...ดูซี จอนะธัน ผมกำลังหมดกำลังบิน...สิบเอ็ด...ผมอยากจะหยุดก็ทำได้ อย่างครุ...สิบสอง...แต่ให้ตายซีผมทำไม่ได้...สิบสาม...นับอีกสามครั้ง...ไม่มี...สิบสี่...โอ๊ย!"

Fletcher's whipstall at the top was all the worse for his rage and fury at failing. He fell backward, tumbled, slammed savagely into an inverted spin, and recovered at last, panting, a hundred feet below his instructor's level.

การที่เฟล็ตเซอร์ต้องเสียหลัก ตั้งแต่ยังบินอยู่สูง ทำให้เขาโมโหโทโสในความผิดของเขา เขาปล่อยตัวหายไปข้างหลังแล้วพลาดท่า ทำให้เข้าอยู่ในการควงสว่างอย่างรวดเร็ว แต่เขาก็คืนตัวได้และหอบฮักๆ อยู่ในระดับร้อยฟุตต่ำกว่าระดับครูของเขา

"You're wasting your time with me, Jonathan! I'm too dumb! I'm too stupid! I try and try, but I'll never get it!"

"ครูเสียเวลากับผมเปล่าๆ ครับ ผมมันเซ่อเกินไป โง่เกินไป ผมพยายามแล้วพยายามอีก แต่ผมคงไม่มีวันเรียนได้!"

Jonathan Seagull looked down at him and nodded.

จอห์นสันนางนวล มองลงไปดูศิษย์ของเขาแล้วก็พยักหน้า

"You'll never get it for sure as long as you make that pullup so hard. Fletcher, you lost forty miles an hour in the entry! You have to be smooth! Firm but smooth, remember?"

"เธอจะไม่มีวันทำได้ถ้าเธอถอนขึ้นแรงขนาดนั้น เธอเสียความเร็วไปถึงสี่สิบไมล์ต่อหนึ่ง ชั่วโมงเมื่อตอนขาเข้า เธอต้องทำให้นิ่มกว่านั้นแน่ แคนิ่ม จำได้ไหม?"

He dropped down to the level of the younger gull.

เขาลดระดับลงไปเท่ากับนกนางนวลหนุ่ม

"Let's try it together now, in formation. And pay attention to that pullup. It's a smooth, easy entry."

"ลองทำดูด้วยกันอีกที บินฝูง และระวังการถอนตัวขึ้น ทำให้นิ่มเข้าให้ง่าย"

By the end of three months Jonathan had six other students, Outcasts all, yet curious about this strange new idea of flight for the joy of flying.

พอครบสามเดือน จอห์น ก็มีศิษย์อีกหกตัว ถูกขับออกจากฝูงตั้งนั้น แต่ก็อยากรู้อยากเห็น ในความคิดแปลกและใหม่เรื่องการบิน เพื่อสนุกในการบิน

Still, it was easier for them to practice high performance than it was to understand the reason behind it.

แต่ถึงอย่างนั้นนกนางนวลเหล่านี้ ก็หัดบินได้เก่ง ง่ายกว่าที่จะเข้าใจเหตุผลแห่งการบิน

"Each of us is in truth an idea of the Great Gull, an unlimited idea of freedom,"

"ตามความจริง เราทุกคนเป็นธรรมชาติของนกนางนวลใหญ่ ซึ่งหมายถึงธรรมชาติอันเป็นเสรี ไม่มีขอบเขตจำกัด "

Jonathan would say in the evenings on the beach,

จอห์น มักจะพูดในตอนค่ำบนหาดทราย

"and precision flying is a step toward expressing our real nature. Everything that limits us we have to put aside. That's why all this high-speed practice, and low speed, and aerobatics...."

"และการบินแบบเที่ยงตรงไม่ผิดพลาด เป็นก้าวหนึ่งที่แสดงออกซึ่งธรรมชาติของเรา อะไรที่เป็นขอบเขตที่จำกัด หรือผูกมัดเราไว้ เราต้องตัดทิ้งให้หมด เพราะเหตุนี้ เราจึงต้องฝึกบินด้วยความเร็วสูงและด้วยความเร็วต่ำ และการบินโลดโผน..."

...and his students would be asleep, exhausted from the day's flying. They liked the practice, because it was fast and exciting and it fed a hunger for learning that grew with every lesson. But not one of them, not even Fletcher Lynd Gull, had come to believe that the flight of ideas could possibly be as real as the flight of wind and feather.

...และศิษย์ของเขาก็มักจะหลับกันหมด เพราะเหนื่อยมาจากการฝึกบินทั้งวัน พวกศิษย์

ชอบฝึกเพราะได้บินเร็วขึ้นเต็มที่ และทำให้เขากระหายที่จะเรียนต่อทุกครั้ง แต่ไม่มีศิษย์คนไหนเลย แม้แต่ เฟลิตเซอร์ ลินด์ นางนวล ที่เชื่อแล้วว่าบินด้วยจิตนั้น อาจเป็นจริงได้เท่ากับการบินด้วยลมและขนปีก

"Your whole body, from wingtip to wingtip," Jonathan would say, other times,

"กายของพวกเธอ ตั้งแต่ปลายปีกอันหนึ่งถึงปลายปีกอีกอันหนึ่ง" จอห์นมักจะพูดในเวลาอื่น

"is nothing more than your thought itself, in a form you can see. Break the chains of your thought, and you break the chains of your body, too..."

"ไม่ใช่อะไรนอกจากความคิดของเธอเองเท่านั้น ความคิดที่มีรูปให้เห็นได้ ตัดลูกโซ่แห่งความคิดอันมีอุปาทานของเธอเสียเธอ ก็จะตัดลูกโซ่ในกายเธอเหมือนกัน..."

But no matter how he said it, it sounded like pleasant fiction, and they needed more to sleep.

แต่ไม่ว่าเขาจะพูดอย่างไร คำพูดของเขาก็เหมือนนิยายอันไพเราะ และศิษย์ของเขาอยากหลับนอนมากกว่า

It was only a month later that Jonathan said the time had come to return to the Flock.

อีกหนึ่งเดือนต่อมา จอห์นก็บอกว่า ถึงเวลาแล้วที่จะพากันกลับเข้าฝูง

"We're not ready!" said Henry Calvin Gull. "We're not welcome! We're Outcast! We can't force ourselves to go where we're not welcome, can we?"

"พวกผมยังไม่พร้อม" เฮนรี คัลวิน นางนวลพูดขึ้น "เราเป็นนกที่พึงรังเกียจ เราเป็นนกจรจัด เราบังคับตัวเราให้ไปยังที่ๆ เราถูกรังเกียจไม่ได้ใช่ไหมครับ"

"We're free to go where we wish and to be what we are," Jonathan answered, and he lifted from the sand and turned east, toward the home grounds of the Flock.

"เราเป็นเสรีที่จะไปที่ไหนก็ได้ และเป็นเสรีที่จะเป็นอะไรก็ได้" จอห์นสันตอบ แล้วเขาก็บินขึ้นจากทราย บ่ายหน้าไปทางตะวันออก อันเป็นทิศที่อยู่ของฝูงนก

There was brief anguish among his students, for it is the Law of the Flock that an Outcast never returns, and the Law had not been broken once in ten thousand years. The Law said stay; Jonathan said go; and by now he was a mile across the water. If they waited much longer, he would reach a hostile Flock alone.

พวกศิษย์มีความกังวลอยู่ครู่หนึ่ง เพราะตามกฎของฝูงนั้น นกที่ถูกขับจากฝูงแล้วจะกลับเข้าฝูงไม่ได้ และไม่เคยมีใครเคยผิดกฎนี้เลยเป็นเวลานับหมื่นปี กฎบอกให้หยุดอยู่กับที่ แต่จอห์นสัน บอกให้ไป และถึงตอนนี้เขาบินข้ามน้ำไปได้ไมล์หนึ่งแล้ว ถ้าพวกศิษย์ยังรีรออยู่อีก เขาก็อาจไปถึงฝูงที่เป็นศัตรูด้วยตัวคนเดียว

"Well, we don't have to obey the law if we're not a part of the Flock, do we?"

"เออ! เราไม่ต้องทำตามกฎ เมื่อเราเป็นคนนอกไม่ได้อยู่ในฝูงแล้ว ใช่ไหม?"

Fletcher said, rather selfconsciously.

เฟล็ตเซอร์พูดขึ้นอย่างเหนียมๆ

"Besides, if there's a fight we'll be a lot more help there than here."

"นอกจากนั้นถ้าหากมีเรื่องราวกันขึ้น เขาก็น่าจะเป็นประโยชน์แก่พวกเราที่นั่นมากกว่าที่จะจับอยู่ที่นี้"

And so they flew in from the west that morning, eight of them in a double-diamond formation, wingtips almost overlapping.

ครั้นแล้วพวกนกศิษย์ก็พากันบินมาจากทิศตะวันตก ในเช้าวันนั้นมีอยู่แปดตัวด้วยกัน บิน

ฝูงมาในรูปขั้วแหลมตัดสองชั้น ปลายปีกเพียงจะกระทบกัน

They came across the Flock's Council Beach at a hundred thirty-five miles per hour, Jonathan in the lead. Fletcher smoothly at his right wing, Henry Calvin struggling gamely at his left. Then the whole formation rolled slowly to the right, as one bird... level... to... inverted... to... level, the wind whipping over them all.

เขาบินผ่านหาดทราย ซึ่งเป็นที่ประชุมฝูงนกด้วยความเร็วหนึ่งร้อยสามสิบกิโลต่อหนึ่ง ชั่วโมง จอห์น บินนำ เฟลิตเซอร์บินอยู่ทางปีกขวาอย่างสบาย และเฮนรี คัลวิน บินโขยกเขยก อยู่ข้างปีกซ้ายอย่างไม่ยอมแพ้ แล้วทั้งฝูงก็โฉบไปทางขวาเหมือนกับว่าเป็นนกตัวเดียวกัน...บิน ระดับ...แล้วบินหงายท้อง...แล้วบินระดับอีก กระแสลมเหวี่ยงเขาทั้งหมดอยู่ตลอดทาง

The squawks and grockles of everyday life in the Flock were cut off as though the formation were a giant knife, and eight thousand gull-eyes watched, without a single blink.

เสียงร้องเกรี้ยวกราว จากชีวิตธรรมดาสามัญของฝูงนกนางนวลถูกตัดขาดลงทันที ราวกับว่าการบินเป็นฝูงนั้นเป็นมิดเล็มใหญ่ และตาของนางนวลแปดหมื่นดวงก็จ้องดู ไม่มีตาใด กระพริบ

One by one, each of the eight birds pulled sharply upward into a full loop and flew all the way around to a dead-slow stand-up landing on the sand. Then as though this sort of thing happened every day, Jonathan Seagull began his critique of the flight. "To begin with," he said with a wry smile, "you were all a bit late on the join-up..."

นกทีละตัวในแปดตัวนั้นบินวงกลมตั้งกลางหาว แล้วบินอย่างช้าที่สุดมาจับบนทราย แล้วเหมือนกับว่าเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นทุกวัน จอห์นนางนวล ก็เริ่มติชมการบินนั้น "เริ่มต้นที่เดียว" เขาพูดยิ้มๆ อย่างประชด "พวกเธอออกบินช้าไปหน่อย..."

It went like lightning through the Flock. Those birds are Outcast! And they have returned! And that... that can't happen! Fletcher's predictions of battle melted in the Flock's confusion.

ความคิดนั้นแล่นไปทั่วทุกที่ฝูงเหมือนสายฟ้าฟาด นกพวกนั้นเป็นนกอจรจัด แต่มันก็ยังคงกลับมาอีก! และนั่น...นั่นจะเกิดขึ้นไม่ได้! ความหวังของเฟล็ตเชอร์ที่ว่าจะมีเรื่องราวถึงต่อสู้อันนี้นั้นละลายหายไปในความสับสนของฝูงนก

" Well sure, O.K. they're Outcast," said some of the younger gulls, "but hey, man, where did they learn to fly like that?"

"เออละ ถึงพวกนั้นจะเป็นนกอจรจัดก็ตามที" นกหนุ่มบางตัวพูดขึ้น "แต่มันไปเรียนบินแบบนั้นมาจากไหน?"

It took almost an hour for the Word of the Elder to pass through the Flock: Ignore them. The gull who speaks to an Outcast is himself Outcast. The gull who looks upon an Outcast breaks the Law of the Flock, Gray-feathered backs were turned upon Jonathan from that moment onward, but he didn't appear to notice.

กว่าบัญชาของนกผู้ใหญ่จะผ่านฝูงไปได้ ก็เป็นเวลาเกือบชั่วโมง ทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นเสีย นกนางนวลตัวไหนที่พูดกับนกอจรจัด ก็ต้องกลายเป็นนกอจรจัดไปด้วย นกตัวไหนมองดูนกอจรจัด นกนางนวลตัวนั้นทำผิดกฎของฝูง หลังนกที่คลุมด้วยขนสีเทา พวกมันหันให้แก่ จอห์น นับตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป แต่เขาก็ดูเหมือนจะไม่สังเกตเห็น

He held his practice sessions directly over the Council Beach and for the first time began pressing his students to the limit of their ability.

เขาฝึกบินกับศิษย์ของเขาเหนือหาดที่ประชุมนั้นโดยตรง และเริ่มบังคับให้ศิษย์ของเขาใช้ความสามารถของแต่ละตัวอย่างเต็มที่ เป็นครั้งแรก

"Martin Gull!" he shouted across the sky. "

"มารติน นางนวล" เขาตะโกนก้องฟ้า

You say you know low-speed flying. You know nothing till you prove it! FLY!"

"เธอบอกว่าเธอรู้วิธีบินด้วยความเร็วต่ำ เธอไม่รู้อะไรเลย จนกว่าเธอจะพิสูจน์ความรู้ของเธอได้! บิน!"

So quiet little Martin William Seagull, startled to be caught under his instructor's fire, surprised himself and became a wizard of low speeds. In the lightest breeze he could curve his feathers to lift himself without a single flap of wing from sand to cloud and down again.

ครั้งแล้ว มารตินนางนวลผู้สงบเสงี่ยม ผู้ซึ่งตกใจที่ถูกครูด ก็ได้ทำให้ตัวของเขาเองประหลาดใจ เพราะเขาบินด้วยความเร็วต่ำได้ราวกับเขียน ด้วยกระแสลมเบาๆ เขาอาจโค้งขนของเขาขึ้น เพื่อยกระดับตัวเองขึ้นสูงโดยไม่ต้องกระพือปีกแม้แต่ครั้งเดียว จากพื้นทรายไปจนถึงเมฆ แล้วก็ลดตัวกลับลงมาอีก

Likewise Charles-Roland Gull flew the Great Mountain Wind to twenty-four thousand feet, came down blue from the cold thin air, amazed and happy, determined to go still higher tomorrow.

เช่นเดียวกันกับที่ ชาร์ลส์ โรแลนด์ นางนวล บินติดลมที่ตีขึ้นจากภูเขาใหญ่ไปถึงระดับสูงสองหมื่นสี่พันฟุต หน้าเขียวกลับลงมา เพราะความหนาวในอากาศเบาเบื่อบน ทั้งแปลกใจและปลื้มใจ ตกลงใจเด็ดขาดว่าพรุ่งนี้จะขึ้นไปให้สูงกว่านั้นอีก

Fletcher Seagull, who loved aerobatics like no one else, conquered his sixteen point vertical slow roll and the next day topped it off with a triple cartwheel, his feathers flashing white sunlight to a beach from which more than one furtive eye watched.

เฟลิตเซอร์ นางนวล ผู้ซึ่งชอบการบินโลดโผนยิ่งกว่าใครทั้งหมดทำการบินโคลงตัวนับสิบหกได้เรียบร้อยไม่มีที่ติ และในวันรุ่งขึ้นก็แสดงเพิ่มขึ้นอีกด้วยการบินตีลังกาติดต่อกันสามครั้ง ขนสีขาของเธอ สะท้อนแสงอาทิตย์ว่าบวบลงมาบนหาดทราย ซึ่งมีตามากกว่าหนึ่งดวงคอย แอบดูการบินของเธออยู่

Every hour Jonathan was there at the side of each of his students, demonstrating, suggesting, pressuring, guiding. He flew with them through night and cloud and storm, for the sport of it, while the Flock huddled miserably on the ground.

ทุกๆ ชั่วโมง จอห์น คอยบินกำกับอยู่ข้างๆ นกที่เป็นศิษย์ของเธอทุกตัว แสดงให้ศิษย์ดูบ้าง แนะนำบ้าง ดูว่าบ้าง ชักนำบ้าง เขาบินกับศิษย์ตลอดกลางคืน ผ่านเมฆและพายุ เพื่อความสนุก ในขณะที่ฝูงนกยืนเบียดกันอยู่บนพื้นดิน

When the flying was done, the students relaxed in the sand, and in time they listened more closely to Jonathan. He had some crazy ideas that they couldn't understand, but then he had some good ones that they could.

เมื่อฝึกบินเสร็จแล้ว นกศิษย์ก็จะพักผ่อนบนทราย และในไม่ช้า ก็เริ่มจะฟังโอวาทของจอห์นด้วยความสนใจยิ่งขึ้น เขามีความคิดบ้าๆ ที่พวกศิษย์ไม่เข้าใจ แต่ขณะเดียวกันเขาก็มีความคิดดีๆ ที่ศิษย์เข้าใจได้

Gradually, in the night, another circle formed around the circle of students a circle of curious gulls listening in the darkness for hours on end, not wishing to see or be seen of one another, fading away before daybreak.

ในเวลาต่อมา เมื่อถึงยามกลางคืน ก็มีนกนางนวลมาตั้งวงอยู่นอกวงศิษย์ ทีละเล็กทีละน้อย วงนกนางนวลที่อยากรู้อยากเห็น มาฟังอยู่ในความมืดเป็นชั่วโมงๆ ไม่อยากเห็นใคร และไม่ยอมให้ใครเห็นตัว พวกมันตระวันขึ้นก็หลบหายไป

It was a month after the Return that the first gull of the Flock crossed the line and asked to learn how to fly. In his asking, Terrence Lowell Gull became a condemned bird, labeled Outcast; and the eighth of Jonathan's students.

หลังจากที่มีการกลับเข้าฝูงแล้วหนึ่งเดือน ก็มีนกนางนวลตัวแรกที่ข้ามเส้นเข้ามาวงใน แล้วขอสมัครเรียนการบิน ด้วยการขอเข้าเรียนนั้น เทอเรนซ์ โลเวล นางนวล ก็กลายเป็นนกต้องโทษ เรียกว่านกจรจัด และเป็นศิษย์ของ จอห์นตัน ตัวที่แปด

The next night from the Flock came Kirk Maynard Gull, wobbling across the sand, dragging his leftwing, to collapse at Jonathan's feet.

คืนต่อมา เคิร์ก เมนาร์ด นางนวล ก็เดินเปะปะข้ามหาดทรายมาจากฝูง ลากปีกซ้ายมาแล้วมาล้มลงแทบเท้าของ จอห์นตัน

"Help me," he said very quietly, speaking in the way that the dying speak.

"ช่วยผมด้วย" เขาพูดเบาๆ พูดอย่างที่คุณกำลังจะตายพูด

"I want to fly more than anything else in the world..."

"ผมต้องการจะบินเป็นมากกว่าอะไรทั้งหมดในโลก..."

"Come along then." said Jonathan. "Climb with me away from the ground, and we'll begin."

"มาเถิด" จอห์นตันพูด "บินขึ้นจากพื้นดินไปกับเรา แล้วเราจะเริ่มศึกษากัน"

"You don't understand My wing. I can't move my wing."

"ท่านไม่เข้าใจ ปีกผม ผมขยับปีกไม่ได้"

"Maynard Gull, you have the freedom to be yourself, your true self, here and now, and nothing can stand in your way. It is the Law of the Great Gull, the Law that Is."

“เมเนardt นางนวล เธอมีเสรีภาพที่จะเป็นตัวของเธอเอง ตัวแท้ของเธอ ที่นี้และเดี๋ยวนี้ไม่มีอะไรจะขัดขวางเธอได้ นี่คือ กฎของนกนางนวลใหญ่ กฎที่มีอยู่และเป็นอยู่”

"Are you saying I can fly?"

“ท่านบอกว่าผมบินได้หรือครับ?”

"I say you are free."

“เราบอกว่า เธอเป็นเสรี”

As simply and as quickly as that, Kirk Maynard Gull spread his wings, effortlessly, and lifted into the dark night air. The Flock was roused from sleep by his cry, as loud as he could scream it, from five hundred feet up:

โดยง่ายด้าย และรวดเร็วขนาดนั้น เคิร์ก เมเนardt นางนวล ก็กางปีกออก อย่างสะดวกสบาย แล้วบินหายขึ้นไปบนโอกาสอันมืดมิดในยามกลางคืน ฝูงนกตกใจตื่นเพราะเสียงร้องของเขา เสียงดังที่สุดเท่าที่เขาจะเปล่งออกมาได้ ในระดับสูงห้าร้อยฟุต

"I can fly! Listen! I CAN FLY!"

“ผมบินได้! ฟังกันไว้! ผมบินได้!”

By sunrise there were nearly a thousand birds standing outside the circle of students, looking curiously at Maynard. They didn't care whether they were seen or not, and they listened, trying to understand Jonathan Seagull.

พอได้อรุณก็มีนกนางนวลเป็นพันตัวมาเฝ้าอยู่รอบๆ วงของนักศึกษา มองดูเมเนardt ด้วยความสนใจ นกพวกนี้ไม่สนใจว่าใครจะมองเห็นตัวหรือไม่ และพากันฟัง พยายามที่จะเข้าใจโอวาทของ จอห์น ลีวีสตัน นางนวล

He spoke of very simple things - that it is right for a guil to fly, that freedom is the very nature of his being, that whatever stands against that freedom must be set aside, be it ritual or superstition or limitation in any form.

เขาพูดในเรื่องง่ายๆ - ว่าการบินเป็นกรรมชอบ สำหรับนกนางนวล ว่าเสรีภาพคือธรรมชาติแห่งตัวของเขา ว่าสิ่งใดก็ตามที่เป็นอุปสรรคต่อความหลุดพ้น จะต้องขจัดเสียให้หมด ไม่ว่าจะ เป็นพิธีกรรม หรือความเชื่อถือกันต่อๆมา หรือเครื่องผูกมัดต่างๆ ไม่ว่าจะอยู่ในรูปใด

"Set aside," came a voice from the multitude, "even if it be the Law of the Flock?"

"ขจัดให้หมด" เสียงหนึ่งดังมาจากฝูงนก "แม้แต่กฎของฝูงที่เดียวหรือ"

"The only true law is that which leads to freedom," Jonathan said. "There is no other."

"กฎอันแท้จริง คือกฎที่นำไปสู่ความหลุดพ้น เป็นเสรี" จอนะธันพูด "ไม่มีกฎอื่น"

"How do you expect us to fly as you fly?" came another voice.

"ท่านคิดว่าเราจะบินได้เหมือนท่านได้อย่างไร?" อีกเสียงหนึ่งดังมา

"You are special and gifted and divine, above otherbirds."

"ท่านเป็นนกพิเศษ มีบารมีมาก และเป็นนกทิพย์อยู่เหนือกว่านกอื่นๆ"

"Look at Fletcher! Lowell! Charles-Roland! Judy Lee! Are they also special and gifted and divine? No more than you are, no more than I am. The only difference, the very only one, is that they have begun to understand what they really are and have begun to practice it."

"ดูแต่เฟล็ตเซอร์! โลเวล! ชาร์ลส์ โรแลนด์! เขาเป็นนกพิเศษ มีบารมีมาก และเป็นนกทิพย์เหมือนกันหรือ? ไม่ได้วิเศษไปกว่าท่านทั้งหลาย ไม่ได้วิเศษไปกว่าเรา มีแตกต่างกันอยู่เพียงอย่างเดียว อย่างเดียวเท่านั้น ในข้อที่ว่าเขารู้ว่าตัวของเขาเป็นอะไร แล้วปฏิบัติตามนั้น"

His students, save Fletcher, shifted uneasily. They hadn't realized that this was what they were doing.

บรรดาศิษย์ทั้งหลาย นอกจากเฟล็ตเชอร์พากันขยับตัวด้วยความไม่สบายใจ พวกเขาไม่เคยรู้เลยว่าเขาได้ปฏิบัติอย่างนั้น

The crowd grew larger every day, coming to question, to idolize, to scorn.

นกที่มาฟังนั้นมากขึ้นทุกวัน มาถามปัญหาก็มี มาบูชาก็มี มาดูหมิ่นก็มี

"They are saying in the Flock that if you are not the Son of the Great Gull Himself," Fletcher told Jonathan one morning after Advanced Speed Practice, "then you are a thousand years ahead of your time."

"เขาพูดกันในฝูงว่าถ้าคุณไม่ใช่ บุตรของนกนางนวลใหญ่" เฟล็ตเชอร์ บอก จอห์นสัน วันหนึ่งหลังจากที่ได้ฝึกวิชาการบินขั้นสูงแล้ว "คุณก็ต้องเป็นนกที่ล้ำยุคถึงพันปี"

Jonathan sighed. The price of being misunderstood, he thought. They call you devil or they call you god.

จอห์นสัน ถอนใจใหญ่ นี่คือผลของการที่ไม่มีคนเข้าใจในตัวเรา เขานึก เขาเรียกเราว่าปีศาจ ไม่อย่างนั้นก็เรียกว่าเทวดา

"What do you think, Fletch? Are we ahead of our time?"

"เธอคิดอย่างไร เฟล็ตซ์ เราเป็นนกล้ำยุคจริงหรือเปล่า?"

A long silence. "Well, this kind of flying has always been here to be learned by anybody who wanted to discover it; that's got nothing to do with time. We're ahead of the fashion, maybe, Ahead of the way that most gulls fly."

เงียบอยู่นาน “ผมว่าวิชาการบินแบบนี้มีมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว สำหรับให้คนที่ค้นพบวิชานี้ได้ศึกษาเรียนรู้ ไม่ใช่เรื่องเกี่ยวกับกาลเวลา บางทีเราจะล้ำสมัยไปหน่อย ถ้าวิธีที่นกนางนวลส่วนใหญ่เขาบินกันอยู่”

"That's something," Jonathan said rolling to glide inverted for a while.

“สำคัญอยู่” จอห์นสันกล่าว โคลงตัวไปบินหงายท้องอยู่พักหนึ่ง

"That's not half as bad as being ahead of our time."

“ถ้าเป็นอย่างนั้นก็ดีกว่าเป็นคนล้ำยุค”

It happened just a week later. Fletcher was demonstrating the elements of high-speed flying to a class of new students. He had just pulled out of his dive from seven thousand feet, a long gray streak firing a few inches above the beach, when a young bird on its first flight glided directly into his path, calling for its mother.

เหตุเกิดขึ้นหนึ่งสัปดาห์หลังจากนั้น เฟล็ตเชอร์กำลังแสดงหลักการบินด้วยความเร็วสูงให้นักเรียนใหม่ดู เขาเพิ่งคืนตัวมาบินระดับจากการดำดิ่งจากระยะเจ็ดพันฟุต ดูเหมือนกับว่าเขาเป็นเส้นสีเทาวิ่งผ่านเหนือหาดทรายเพียงสองสามนิ้ว ขณะนั้นมีลูกนกตัวหนึ่งบินเข้ามาในเส้นทางบินของเขา ร้องหาแม่

With a tenth of a second to avoid the youngster, Fletcher Lynd Seagull snapped hard to the left, at something over two hundred miles per hour, into a cliff of solid granite.

ด้วยเวลาเพียงหนึ่งในสิบของวินาที ที่จะหลีกเลี่ยงให้พ้นลูกนกตัวนั้น เฟล็ตเชอร์นางนวลหันขวับไปทางซ้าย ด้วยความเร็วสูงกว่าสองร้อยไมล์ต่อหนึ่งชั่วโมง

It was, for him, as though the rock were a giant hard door into another world. A burst of fear and shock and black as he hit, and then he was adrift in a strange

strange sky, forgetting, remembering, forgetting; afraid and sad and sorry, terribly sorry.

สำหรับเขานั้น หินผานั้นดูเหมือนจะเป็นบานประตูยักษ์ ที่แข็งสำหรับเปิดผ่านไปยังอีกโลกหนึ่ง ความกลัวพุ่งขึ้นมา พร้อมกับช็อคและความมืด เมื่อเขาพุ่งเข้าชนหน้าผาอย่างจัง แล้วเขาก็บินร่อนอยู่บนท้องฟ้าที่เขาไม่เคยรู้จัก ประเดี้ยวก็ลืม ประเดี้ยวก็จำได้ แล้วก็กลับลืมอีก ทั้งกลัว ทั้งทุกข์ ทั้งเสียใจ เสียใจมากที่สุด

The voice came to him as it had in the first day that he had met Jonathan Livingston Seagull,

เสียงนั้นมาสู่ตัวเขา เช่นเดียวกับเมื่อวันแรก ที่เขาได้พบ จอนะธัน ลิวิงสตัน นางนวล

"The trick Fletcher is that we are trying to overcome our limitations in order, patiently, We don't tackle flying through rock until a little later in the program."

"เฟล็ตเชอร์เอ๋ย! เคล็ดลับมันอยู่ที่ว่าเราต้องขจัดสิ่งต่างๆ ที่ผูกมัดเราอยู่อย่างมีระเบียบ และด้วยความพากเพียร เราจะไม่คิดบินผ่านหิน จนกว่าจะได้ใช้เวลาอีกเล็กน้อยตามหลักสูตร"

"Jonathan!"

"จอนะธัน!"

"Also known as the Son of the Great Gull " his instructor said dryly,

"ผู้ซึ่งมีใครเรียกว่าบุตรของนกนางนวลใหญ่นั้นแน่ะ" ครูของเขากล่าวติดตลก

"What are you doing here? The cliff! Haven't I didn't I.., die?"

"ครุมาทำอะไรอยู่ที่นี่? หน้าผา ผมไม่ได้...ผม... ยังไม่ตายดอกหรือนี่?"

"Oh, Fletch, come on. Think. If you are talking to me now, then obviously you didn't die, did you? What you did manage to do was to change your level of consciousness rather abruptly.

“โอ! เฟล็ตช์! เอาอีกแล้ว รู้จักคิดเสียบ้างซี ก็เมื่อเธอยังพูดอยู่กับฉันแท้ๆ แล้วเธอจะตายได้อย่างไร ไซ้ใหม่? สิ่งที่เธอได้จัดการกับตัวเองเข้าก็คือ เธอได้เปลี่ยนระดับความรับรู้อย่างกะทันหัน

It's your choice now. You can stay here and learn on this level - which is quite a bit higher than the one you left, by the way - or you can go back and keep working with the Flock.

เธอเลือกเอาเองได้ เธอจะอยู่ในระดับนี้และเรียนรู้ต่อไปก็ได้ ซึ่งความจริงก็เป็นระดับที่ออกจะสูงกว่าระดับที่เธอเพิ่งจะละมา - หรือเธอจะกลับไปแล้วทำงานต่อไปกับฝูงก็ได้

The Elders were hoping for some kind of disaster, but they're startled that you obliged them so well."

พวกนกผู้ใหญ่เขาแข่งให้เกิดเหตุร้ายอย่างใดอย่างหนึ่งขึ้น แต่เขาก็ต้องตกใจ เมื่อเธอทำให้สมกับที่เขาแข่งไว้เป็นอย่างดีถึงขนาดนี้”

"I want to go back to the Flock, of course. I've barely begun with the new group!"

“ผมก็อยากกลับไปฝูงเป็นธรรมดา ผมเกือบจะยังไม่ได้เริ่มสอนนักเรียนกลุ่มใหม่เลย”

"Very well, Fletcher. Remember what we were saying about one's body being nothing more than thought itself....?"

“ดีแล้ว เฟล็ตเซอร์ จงจำที่เราได้พูดกันไว้แล้วว่า กายเรานั้นไม่ใช่อะไรเกินไปกว่าความคิดของเรา...”

Fletcher shook his head and stretched his wings and opened his eyes at the base of the cliff, in the center of the whole Flock assembled. There was a great clamor of squawks and screeches from the crowd when first he moved.

เฟลิตเซอร์สั่นหัวแล้วกางปีกออก และลืมนึกถึงที่เชิงหน้าผา ท่ามกลางฝูงนกที่เข้ามาล้อมห้อมล้อมอยู่ มีเสียงร้องเกรียวกราวดังลั่นไปหมด เมื่อเขาเริ่มกระดิกตัวได้

"He lives! He that was dead lives!"

"เขามีชีวิต! นกที่ตายแล้วกลับฟื้นขึ้นมาได้!"

"Touched him with a wingtip! Brought him to life! The Son of the Great Gull!"

"เพียงแค่ท่านเอาปลายปีกแตะเข้าไปเท่านั้น นกตายก็กลับฟื้น! ท่านผู้เป็นบุตรของนกนางนวลใหญ่!"

"No! He denies it! He's a devil! DEVIL! Come to break the Flock!"

"ไม่จริง! เขาเองก็ไม่ยอมรับว่าเขาเป็นบุตรนกนางนวลใหญ่! เขาเป็นปีศาจ! ปีศาจที่มาทำลายล้างฝูงนก!"

There were four thousand gulls in the crowd, frightened at what had happened, and the cry DEVIL! went through them like the wind of an ocean storm. Eyes glazed, beaks sharp, they closed in to destroy.

มีนกนางนวลมาล้อมห้อมกันอยู่ที่นี่ถึงสี่พันตัว ต่างก็ตกใจกลัวในเหตุที่เกิดขึ้น และเสียงร้องว่าปีศาจ แล่นผ่านฝูงนกไปเหมือนกับลมพายุในมหาสมุทร ตาค้าง ปากคม นกเหล่านั้นกลุ่มรวมเข้ามาเพื่อทำลาย

"Would you feel better if we left, Fletcher?" asked Jonathan.

"เราไปกันเสียทีจะดีไหม เฟลิตเซอร์?" จอห์นถาม

"I certainly wouldn't object too much if we did..."

"ผมก็ไม่ขัดข้องเท่าไรหรอกครับ...?"

Instantly they stood together a half-mile away, and the flashing beaks of the mob closed on empty air.

ทันใดนั้นเขาก็ไปยืนกันอยู่สองตัวห่างจากที่เดิมหนึ่งไมล์ นกที่กลุ่มรวมเข้ามานั้น ได้แต่จิกดมจิกแล้งกันเปล่าๆ

"Why is it," Jonathan puzzled, "that the hardest thing in the world is to convince a bird that he is free, and that he can prove it for himself if he'd just spend a little time practicing? Why should that be so hard?"

"ทำไมหนอ?" จอห์นสงสัย "ทำไมมันจึงยากที่สุดในโลกที่จะทำให้นกสักตัวรู้ว่าเขาเป็นเสรีและเขาจะพิสูจน์ให้ตัวเองเห็นความจริงข้อนี้ได้ ถ้าเขาเพียงแต่จะใช้เวลาเพียงปฏิบัติแต่เพียงเล็กน้อยเท่านั้นทำไมจึงดูยากเหลือเกิน?"

Fletcher still blinked from the change of scene.

เฟล็ตเซอร์ยังต้องย่นกระพริบตาอยู่เพราะการเปลี่ยนสถานที่

"What did you just do? How did we get here?"

"เมื่อก็ครูทำอะไรครับ? เรามาอยู่ที่นี้กันได้อย่างไร?"

"You did say you wanted to be out of the mob, didn't you?"

"เธอบอกว่าเธออยากจะออกมาให้พ้นนกกกลุ่มนั้นมิใช่หรือ?"

"Yes! But how did you..."

"ครับ! แต่ครูทำอย่างไร"

"Like everything else, Fletcher. Practice."

"ก็ทำเหมือนกับอย่างอื่นนั่นแหละ เฟล็ตเซอร์! ต้องเพียรฝึกบ่อยๆ"

By morning the Flock had forgotten its insanity, but Fletcher had not.

พอถึงตอนเช้าฝูงนกก็ลืมความบ้าไปแล้ว แต่เฟล็ตเซอร์ยังไม่ลืม

"Jonathan, remember what you said a long time ago, about loving the Flock enough to return to it and help it learn?"

"จอห์น คุณจำที่ครูพูดไว้นานแล้วได้ไหม เรื่องกรุณาต่อฝูงนกมากพอที่จะกลับเข้าฝูงได้ และช่วยให้นกในฝูงได้เรียนรู้"

"Sure."

"จำได้"

"I don't understand how you manage to love a mob of birds that has just tried to kill you."

"ผมไม่เข้าใจว่าคุณครูสามารถจะกรุณา ฝูงนกที่คิดจะฆ่าครูได้อย่างไร"

"Oh, Fletch, you don't love that! You don't love hatred and evil, of course. You have to practice and see the real gull, the good in every one of them, and to help them see it in themselves. That's what I mean by love. It's fun, when you get the knack of it."

"โธ! เฟล็ตช์ เราไม่ได้กรุณากรรมนั้น เราไม่กรุณาความเกลียดและความชั่วเป็นธรรมดา เธอต้องหมั่นฝึกปฏิบัติ จนเห็นนกนางนวลตัวที่แท้ เห็นสิ่งที่ดีมีอยู่ในนกนางนวลทุกตัว แล้วช่วยเขาให้แลเห็นสิ่งที่ดีที่มีอยู่ในตัวเขาด้วยตัวของเขาเอง นั่นคือสิ่งที่ครูเรียกว่ากรุณา มันก็สนุกดีอยู่เหมือนกันเมื่อเรารู้เคล็ดของมัน"

"I remember a fierce young bird for instance, Fletcher Lynd Seagull, his name. Just been made Outcast, ready to fight the Flock to the death, getting a start on building his own bitter hell out on the Far Cliffs. And here he is today building his own heaven instead, and leading the whole Flock in that direction."

"ครูยังจำนกหนุ่มที่ดูเด็ดตัวหนึ่งได้ เขาชื่อเฟล็ตเชอร์ ลินด์ นางนวล เขาเพิ่งถูกขับจากฝูงพร้อมกับจะสู้กับฝูงจนตายกันไปข้างหนึ่ง เริ่มจะสร้างนรกอันขมขื่นให้แก่ตัวเขาเอง บนหน้าผาอันไกล แต่ถึงวันนี้ เขากลับมาสร้างสวรรค์ให้แก่ตัวเขาเอง และกำลังนำนกทั้งฝูงไปทางนั้น"

Fletcher turned to his instructor, and there was a moment of fright in his eye.

เฟล็ตเชอร์หันไปทางครูของเขา ตามีแววแห่งความหวาดกลัวอยู่บ้าง

"Me leading? What do you mean, me leading? You're the instructor here. You couldn't leave!"

"ผมนะหรือครับนำ? ครูหมายความว่าอะไร นำ? ครูเป็นครูอยู่ที่นี่ ครูไปไหนไม่ได้!"

"Couldn't I? Don't you think that there might be other flocks, other Fletchers, that need an instructor more than this one, that's on its way toward the light?"

"ไม่ได้จริงๆ หรือ?" เธอไม่นึกบ้างหรือว่าอาจมีนกฝูงนกอื่น เฟล็ตเชอร์ตัวอื่นๆ ซึ่งต้องการครูมากกว่านกฝูงนี้และเฟล็ตเชอร์ตัวนี้ ผู้ซึ่งกำลังเดินเข้าหาแสงสว่างอยู่แล้ว?"

"Me? Jon, I'm just a plain seagull and you're..."

"ผมนะหรือครับ ครู? ผมเป็นเพียงนกนางนวลธรรมดา และครูเป็น..."

"...the only Son of the Great Gull, I suppose?"

"...บุตรคนเดียวของนกนางนวลใหญ่กระมัง?"

Jonathan sighed and looked out to sea.

จอห์นสัน ถอนหายใจใหญ่แล้วมองออกไปทางทะเล

"You don't need me any longer. You need to keep finding yourself, a little more each day, that real, unlimited Fletcher Seagull. He's your instructor. You need to understand him and to practice him."

“เธอไม่จำเป็นต้องมีครูอีกต่อไปแล้ว แต่เธอยังจำเป็นต้องหาตัวเองให้พบ พบมากขึ้นวันละเล็กละน้อย ตัวของเธอซึ่งเห็นเฟลิตเซอร์นางนวลตัวจริง ผู้ซึ่งไม่มีขอบเขตจำกัด นกตัวนั้นแหละจะเป็นครูของเธอ เธอต้องรู้จักเขา และฝึกปฏิบัติอย่างเขา”

A moment later Jonathan's body wavered in the air, shimmering, and began to go transparent.

อีกครู่หนึ่ง กายของ จอห์นสัน ก็เหลือให้เห็นได้รางๆ อยู่ในอากาศ เป็นประกายระยิบระยับ และแลดูใสเหมือนแก้ว

"Don't let them spread silly rumors about me, or make me a god. O.K., Fletch? I'm a seagull. I like to fly, maybe..."

“อย่าให้เขาสื่อเรื่องครูกันอย่างโง่ๆ หรือทำให้ครูเป็นเทวดาขึ้นมา เอาอย่างนั้นนะเฟลิตซ์! ครูเป็นนกนางนวล ครูชอบบิน บางที...”

"JONATHAN!"

"จอห์นสัน!"

"Poor Fletch. Don't believe what your eyes are telling you. All they show is limitation. Look with your understanding, find out what you already know, and you'll see the way to fly."

“เฟลิตซ์เอ๋ย! อย่าเชื่อสิ่งที่ตามันบอกเธอ ตานั้นมันแสดงได้แต่ขอบเขตอันจำกัดเท่านั้น เธอจงดูด้วยจิต ดูให้เห็นว่าเธอรู้อะไรบ้าง แล้วเธอจะเห็นเองว่าจะบินได้อย่างไร”

The shimmering stopped. Jonathan Seagull had vanished into empty air.

แสงระยิบระยับนั้นหายไป จอห์นสัน นางนวลได้อันตรธานไปเป็นอากาศธาตุ

After a time, Fletcher Gull dragged himself into the sky and faced a brand-new group of students, eager for their first lesson.

เวลาล่วงไประยะหนึ่ง เฟล็ตเชอร์ นางนวล ดึงตัวเขาขึ้นไปบนท้องฟ้า แล้วประจันหน้ากับนักเรียนกลุ่มใหม่เอี่ยม กระหายที่จะเรียนบทเรียนแรก

"To begin with " he said heavily,

"ประการแรก" เขาพูดอย่างหนักๆ

" you've got to understand that a seagull is an unlimited idea of freedom, an image of the Great Gull, and your whole body, from wingtip to wingtip, is nothing more than your thought itself."

"พวกเธอจะต้องเข้าใจว่า นกนางนวลเป็นธรรมชาติที่ไม่มีขอบเขตจำกัดแห่งเสรีภาพ อยู่ในรูปเดียวกันกับ นกนางนวลใหญ่ และกายของพวกเธอ จากปลายปีกถึงปลายปีก ไม่ใช่อะไรนอกเหนือไปจากความคิดของพวกเธอเองเท่านั้น"

The young gulls looked at him quizzically. Hey, man, they thought, this doesn't sound like a rule for a loop.

นกนางนวลหนุ่มๆ มองดูเขาอย่างงงงวย พุดกันดีๆ ว่า เขาพากันนึก พูดอย่างนั้นมันไม่ได้เป็นวิธีบินวงกลมตั้งเสียเลย

Fletcher sighed and started over. "Hm. Ah... very well," he said, and eyed them critically. "Let's begin with Level Flight."

เฟล็ตเชอร์ถอนใจใหญ่และเริ่มต้น "ฮือ! อ้า! ดีแล้ว" เขาพูดแล้วมองพวกนักเรียนอย่างจะจับผิด "มาเริ่มด้วยการบินระดับก่อน"

And saying that, he understood all at once that his friend had quite honestly been no more divine than Fletcher himself.

และเมื่อได้พูดออกไปดังนั้นแล้วเขาก็เข้าใจขึ้นมาทันทีทันใดว่า ครูของเขานั้น ว่ากันตามจริง ก็ไม่ได้เป็นเทวดาเกินไปกว่าตัวเขาเลย

No limits, Jonathan? he thought. Well, then, the time's not distant when I'm going to appear out of thin air on your beach, and show you a thing or two about flying!

ไม่มีขอบเขตเลยหรือ จอห์นสัน? เขานึก ดีละ อีกไม่นานนักหรอก ที่ผมจะปรากฏกายจากอากาศธาตุขึ้นบนหาดของครู แล้วสอนครูสักอย่างหรือสองอย่างเกี่ยวกับการบิน

And though he tried to look properly severe for his students, Fletcher Seagull suddenly saw them all as they really were, just for a moment, and he more than liked, he loved what he saw.

และทั้งที่เขาพยายามจะทำตัวให้เคร่งสำหรับศิษย์ของเขา เฟล็ตเซอร์นางนวล ได้เห็นตัวของศิษย์เหล่านั้นตามความเป็นจริงได้ชั่วขณะหนึ่ง และเขายิ่งกว่าชอบสิ่งที่เขาได้เห็น เขารักสิ่งที่เขาได้เห็นนั้น

No limits, Jonathan? He thought, and he smiled. His race to learn had begun.

ไม่มีขอบเขตเลยหรือ จอห์นสัน? และเขาก็ยิ้ม เขาเริ่มเดินทางเข้าสู่การเรียนรู้แล้ว

ความเห็นของผู้แปล

เมื่อได้แปลเรื่อง "จอนะธัน ลิวิงสตัน นางนวล" ของนายริชาร์ด บาค จบลงไปแล้ว ผมในฐานะที่เป็นผู้แปล ก็ใคร่ขอแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้บ้างตามสมควร

ในประการแรก นิยายเรื่องนี้เน้นหนักให้เห็นความสำคัญของ สึกขา หรือศึกษา อันได้แก่ การเรียนรู้ การเรียนในที่นี้ มิได้หมายถึงการเรียนรู้อวิชา เพื่อจะได้นำวิชานั้นมาประกอบอาชีพ เป็นประโยชน์แก่การทำมาหากิน หรือเพื่อทำให้ผู้มีวิชาอยู่เหนือคนอื่น ๆ ในฐานะความเป็นอยู่

แต่เป็นการเรียนรู้เพื่อถึงความตรัสรู้ อันได้แก่ความรู้และความเข้าใจในสภาพความจริง หรือธรรมแห่งตนเอง และเมื่อได้ตรัสรู้ธรรมนั้นแล้ว ผู้ตรัสรู้ ก็เป็น วิมุติ กล่าวคือหลุดพ้น จากข้อผูกพันต่าง ๆ หรือขอบเขตจำกัดต่างๆ อันมีอยู่กับตัวผู้นั้นเพราะความไม่รู้ และความยึดเป็นเหตุ เมื่อหลุดพ้นแล้วก็เป็นที่เสรีโดยแท้ พระพุทธเจ้าได้เคยตรัสสอนถึงเสรีภาพไว้แล้ว และเสรีในคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้านั้น หมายถึงเสรีในลักษณะเช่นนี้

วิชา คือความรู้ในความจริงนี้ ในหนังสือได้บอกไว้ชัดว่าเป็นธรรมอันมีมาแต่ดั้งเดิม รอคอยให้มีคนมารู้สัจธรรมนั้น และนำออกมาเผยแผ่ให้ปรากฏเท่านั้น ลักษณะเช่นนี้ ตรงกับลักษณะแห่งอริยสัจที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสรู้ เพราะอริยสัจ มิใช่ธรรมที่พระพุทธเจ้าได้ทรงแต่งตั้งขึ้นหรือคิดขึ้นใหม่ แต่เป็นสัจธรรมที่มีอยู่เหนือกาลเวลา และสถานที่

พระพุทธเจ้าได้ตรัสรู้ธรรมนั้น และได้ทรงนำมาเผยแผ่ให้ปรากฏ และทำให้คนอื่นแลเห็นสัจธรรมนั้นได้ ด้วยพระปัญญาคุณและพระกรุณาคุณ เพื่อที่จะให้บุคคลแลเห็นในธรรมนี้ พระพุทธเจ้าได้ทรงเน้นหนักในสึกขา หรือการศึกษา เช่นเดียวกัน พระสงฆ์ผู้เป็นสาวกของพระพุทธเจ้านั้นเรียกว่าอยู่ในสึกขา ซึ่งเป็นการศึกษามีใช่เพื่อเอาวิชามาประกอบอาชีพ แต่เป็นการศึกษาเพื่อให้ความจริงของชีวิต และรู้จักสภาพอันแท้จริงแห่งตน

เมื่อพระพุทธเจ้าได้ตรัสรู้แล้ว ก็ได้ทรงประกาศพระองค์และกำหนดให้พระสงฆ์สาวกของพระองค์อยู่ในเพศพรหมจรรย์ คำว่าพรหมจรรย์นั้นแท้จริงมีความหมายไปในทางการศึกษา

มิได้หมายถึงการละเว้นประเวณีแต่อย่างใดเท่านั้น เพราะตามคตินิยมของชาวอริยะในสมัยพุทธกาลนั้น ชีวิตคนแบ่งออกเป็นระยะที่เรียกว่าอาศรม ได้สามระยะหรือสามอาศรม

อาศรมแรก ซึ่งหมายถึงระยะเวลาตั้งแต่เป็นเด็กไปจนถึงวัยรุ่นหนุ่มนั้น เรียกว่าอาศรมพรหมจรรย์ ได้แก่ ระยะเวลาแห่งชีวิตซึ่งบุคคลยังไม่มีลูกเมียหรือครอบครัว แต่ใช้เวลาส่วนใหญ่ไปในการศึกษาแต่อย่างใด

อาศรมที่สองได้แก่อาศรมคฤหัสถ์อันเป็นระยะเวลาที่บุคคล แต่งงานตั้งครอบครัว และทำมาหากินในฐานะที่เป็นผู้ครองเรือนจนล่วงเข้าปัจฉิมวัย

ส่วนอาศรมที่สามเรียกว่า อาศรมวนปรัสถ์ คฤหัสถ์ผู้มีผมหงอกแล้วหรือได้เห็นบุตรของบุตรแล้วจะสละโลกคือครอบครัวและสังคม ออกไปอยู่ในป่าหาเลี้ยงชีพด้วยการขออาหาร และบำเพ็ญตบะอยู่ในธรรม เพื่อประโยชน์แห่งตนแต่ผู้เดียว

ด้วยเหตุนี้พระสงฆ์ซึ่งอยู่ในเพศพรหมจรรย์ เรียกว่าพรหมจารีและอยู่ในสิกขา จึงเป็นกลุ่มคนที่อุทิศตนอุทิศชีวิตให้แก่การศึกษาแต่อย่างใดเท่านั้น ไม่ว่าจะอยู่ในฐานะครูอาจารย์หรือฐานะศิษย์ จุดหมายปลายทางของผู้อยู่ในสิกขาก็คือธรรมอันเป็นเครื่องทำให้หลุดพ้นเป็นเสรีแต่อย่างใดเท่านั้น

น่าสังเกตว่า นายริชาร์ด บาค ผู้แต่งนิยายเรื่องนี้ ได้กล่าวถึงอภิญา คืออิทธิฤทธิ์หรืออำนาจเหนือธรรมดาเอาไว้ด้วย เช่น การบินเร็วเท่ากระแสน้ำ หรือการไปถึงที่ใดที่หนึ่งได้ด้วยอำนาจจิต หรือการไปถึงที่ใดที่หนึ่งได้ด้วยอำนาจจิต การส่งจิตถึงกันจนพูดจากรู้เรื่อง และการทำคนตายให้ฟื้นได้

นิยายเรื่องนี้กล่าวในทำนองว่า อภิญยานั้นเกิดจากการเรียนรู้ธรรมถึงขั้นสูง พระพุทธศาสนาก็ออมรับในเรื่องอภิญา อันเกิดจากวิชาเช่นเดียวกัน แต่ดูเหมือนทั้งศาสนาพุทธและนิยายเรื่องนางนวลนี้จะเห็นพ้องต้องกันว่า เรื่องอภิญาเป็นเรื่องเล็ก เรื่องใหญ่เรื่องสำคัญที่สุดคือความหลุดพ้นเป็นเสรี

นิยายเรื่องนกนางนวลนี้ได้แสดงทัศนะของผู้แต่ง คือนายริชาร์ด บาค ในเรื่องชาติเรื่องภพไว้เป็นอีกทัศนะหนึ่งที่น่าสนใจอยู่มาก พระพุทธศาสนาได้สอนไว้ว่า การเชื่อว่าตายแล้วเกิดก็เป็นมิจฉาทิฐิ การเชื่อว่าตายแล้วสูญก็เป็นมิจฉาทิฐิ เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วจะต้องเชื่อว่าอย่างไรจึงจะถูก?

นิยายเรื่องนี้ได้เสนอคำตอบไว้ว่า "ตายแล้วเปลี่ยน" ซึ่งน่าฟังอยู่มาก หมายความว่าเมื่อตายแล้วก็ไม่เกิดและไม่สูญ แต่เปลี่ยนระดับการรับรู้ ซึ่งในต้นฉบับภาษาอังกฤษเรียกว่า **Level of Consciousness** ไปเป็นอีกระดับหนึ่ง ซึ่งหมายความว่า เมื่อตายแล้วก็ต้องไปสู่อีกภพหนึ่ง ซึ่งมีสมมติต่างกับภพเดิม สมมติในที่นี้จะเรียกว่าระดับที่แตกต่างกันในสภาพทั้งปวงก็ได้ คนที่ยังมีชีวิตอยู่นั้นรู้ได้ด้วยสฬายตนะต่างๆ มีหู ตา ปาก จมูก กาย เป็นต้น และมีใจเป็นเครื่องรับรู้ แต่เมื่อไปอยู่ในอีกภพหนึ่งแล้ว สฬายตนะเหล่านั้นก็อาจไม่จำเป็น และไม่มี แต่การรับรู้ก็คงจะยังมีได้ด้วยวิธีอื่นหรือด้วยสมมติอื่น ซึ่งเราที่ยังไม่ถึงภพนั้นไม่มีทางที่จะรู้ได้

ในที่นี้ ผม ในฐานะผู้แปล ก็ใคร่ขอกล่าวไว้ด้วยว่า เรามักจะนึกถึงหรือมองเห็นสวรรค์ด้วยสมมติของเราเองในโลกนี้ และมักจะสร้างสวรรค์นรกขึ้นด้วยสมมติแห่งโลก สวรรค์จึงมีวิมานอันสวยงาม มีนางฟ้าและเทวดาผู้ซึ่งแต่งอาภรณ์อันงดงาม ตามสมมติแห่งโลก ส่วนนรกนั้นก็ย่อมจะน่ากลัวและเดือดร้อน ตามสมมติแห่งโลก เช่นเดียวกัน เช่นมีกระทะทองแดงเอาไว้ต้มคนที่มิบาป มีต้นจ้าวอันมีหนามแหลมไว้ให้ขึ้น ไม่มีเหตุใดเลยที่เทวดาและสัตว์นรก ผู้อยู่ในอีกสมมติหนึ่งแตกต่างกับสมมติของโลก จะเสวยสุขในวิมาน หรือเสวยทุกข์ในกระทะทองแดงและบนต้นจ้าว

การกำหนดหรือมองเห็นนรกสวรรค์แบบนี้ เป็นการยึดในสมมติของโลกโดยแท้ และยิ่งกว่านั้นยังยึดในอัตตาของตนอย่างรุนแรงที่สุดอีกด้วย เพราะผู้ที่เชื่อหรือมองเห็นสวรรค์นรกแบบนั้น จะต้องเป็นผู้ที่เห็นว่าตนเองในฐานะที่เป็นมนุษย์นั้น เป็นบุคคลสำคัญอย่างยิ่ง ถึงกับต้องมีใครมาสร้างสวรรค์อันสวยงามไว้ให้เป็นบำเหน็จแก่ตนเมื่อทำความดี และมีนรกเอาไวลงโทษเมื่อทำความชั่ว

ซึ่งเมื่อคิดดูแล้วไม่มีทางที่จะเป็นไปได้ เพราะมนุษย์ก็เป็นแต่เพียงแต่สัตว์โลกชนิดหนึ่ง มิได้วิเศษวิโสไปกว่าสัตว์อื่น จะมีแตกต่างบ้างก็ในการวิวัฒนาการทางด้านสมองเท่านั้น

ที่พูดมานี้มิใช่จะแสดงความเห็นว่านรกสวรรค์ไม่มี ผมเชื่อว่านรกสวรรค์นั้นมีจริง แต่มีความเห็นว่าเป็นภาพต่างๆ ที่มีอยู่ตามธรรมดา มิได้มีไว้เพื่อบำเหน็จใครหรือลงโทษผู้ใด แต่เป็นภาพที่อยู่ใน "ระดับแห่งความรู้" ที่แตกต่างกัน สูงต่ำกว่ากัน การที่จะไปสู่ภพใดนั้นก็ขึ้นอยู่กับความรู้ของแต่ละคน อาจเปลี่ยนไปที่ละขั้นก็ได้ หรือข้ามขั้นก็ได้

แต่ในแต่ละภพนั้นก็ยังคงเรียนต้องรู้ต่อไปอีก รู้ดีกว่าเดิมก็ไปอยู่ในภพใหม่ ที่มีการรับรู้แจ่มใสกว่าเดิมไปจนถึงวิมุติ คือความหลุดพ้นบริสุทธิ์เป็นขั้นสุดท้าย ถึงขั้นนั้นแล้วกาลเวลาและสถานที่ก็ไร้ความหมาย

นายริชาร์ด บาค พูดไว้ในนิยายเรื่องนี้อย่างน่าฟังว่า ใครที่ยังติดอยู่ในภพเก่า เมื่อถึงคราวที่ต้องเปลี่ยนภพ ก็จะไปเกิดในภพที่เหมือนภพเก่า ไม่มีอะไรเกิดขึ้น ถ้าเป็นดังนี้จริง ใครที่ยังติดอยู่ในภพคือโลกนี้ ยังชอบความทุกข์ ความวุ่นวาย ความไม่เที่ยง ความเปลี่ยนแปลง ชอบหัวเราะ ชอบร้องไห้ แล้วกลับหัวเราะอีก ก็ไม่น่าจะต้องกังวล เพียงแต่ยึดภพนี้ หรือโลกนี้ ชีวิตนี้ เอาไว้ให้แน่น ตายแล้วก็ร้อยก็พันชาติก็คงยังจะกลับมาเกิดในภพนี้อยู่นั่นเอง

พระพุทธศาสนาได้สอนไว้ว่า ตัณหาอุปาทานทำให้เกิดภพเกิดชาติ นายริชาร์ด บาค มาอธิบายเพิ่มเติมว่า ถ้ายังใคร่ในภพใด และยังยึดอยู่ในภพใด ก็จะได้เกิด (ชาติ) ในภพนั้นอีก ถ้าเชื่อเสียอย่างนี้แล้ว ดูก็ออกจะน่าสบายใจดีอยู่เหมือนกัน สำหรับคนที่ยังไม่เบื่อโลก และยังคงสนุกที่จะอยู่ในโลก

เมื่อนายริชาร์ด บาค ได้สมมติให้นางนวลเป็นตัวละครในนิยายเรื่องนี้ การเรียนรู้ของนกก็จะต้องอยู่ที่การบินเป็นธรรมดา ซึ่งถ้าเป็นมนุษย์แล้ว การเรียนรู้ก็ต้องเป็นไปอีกแบบหนึ่ง

อย่างไรก็ตาม พอที่จะจับเค้าได้ว่า ปัญญาอันแท้จริงที่จะเกิดขึ้นได้นั้นคือ ปัญญาที่ศาสนาพุทธเรียกว่า ภาวนามยปัญญา คือปัญญาอันเกิดจาก ความ پاکเพียรฝึกฝนในทาง

ความคิด พุดให้ชัดคือ การพัฒนาความรู้ซึ่งอาจได้รับมาจากผู้อื่น หรือทางอื่นนั้น ให้มีมากขึ้น และแน่นแฟ้นยิ่งขึ้น ด้วยตัวของตัวเองในตัวของตัวเอง ในทางมรรคผลนิพพานนั้น ภาวนามย ปัญญาจะเกิดขึ้นได้ด้วยการทำวิปัสสนาสมาธิ แต่ถึงแม้ว่าจะไม่ไปถึงขั้นนั้น การเรียนวิชาต่างๆ อันเป็นวิชาโลก ก็น่าจะเกิดปัญญาแบบนี้ได้ด้วยการทำวิชานั้นให้เกิดมากขึ้น และแน่นแฟ้นขึ้น ในตัวของตัวเอง ด้วยการใช้ความคิดของตนเอง

ผมใคร่จะขอกว่าในที่นี้แต่เพียงว่า ความรู้ที่ได้มาจากการได้ยินได้ฟังก็ดี ด้วยการใช้ เหตุผลก็ดี ด้วยการอ่านตำรับตำราท่องจำเอาก็ดี ความรู้เหล่านี้ไม่มีอย่างใดที่จะแน่นอนและ แน่นแฟ้นเท่าความรู้ที่ารู้เองเห็นเอง ด้วยปัญญาของตนเอง ผู้ที่ศึกษาวิชาต่างๆ ไม่ว่าจะ เป็น วิชาใดน่าจะคำนึงถึงข้อนี้ให้มาก

คติของนายริชาร์ด บาค ในเรื่องการตรัสรู้แน่นอนออกจะตรงกับคติของศาสนาพุทธ กล่าวคือ ผู้ที่ตรัสรู้สังขารแล้วนั้น ย่อมเป็นผู้ที่หลุดพ้นจากพันธะและขอบเขตอันจำกัดใดๆ โดยสิ้นเชิง แม้แต่เวลาและระยะทางก็ไม่เป็นขอบเขตอันจำกัดใดอีกต่อไป ผลที่ติดตามความหลุดพ้นมานั้น ก็คือความกรุณา ได้แก่ความกรุณาต่อผู้อื่นที่ยังอยู่ในวัฏฏะ ยังมีได้หลุดพ้น ความกรุณาเช่นนี้ใน ภาษาอังกฤษใช้คำว่า Love ซึ่งจะแปลว่า รัก ในภาษาไทยนั้นเห็นจะไม่ตรงนัก เพราะความรัก ในภาษาไทยนั้น ออกจะมีความจำกัดอยู่ว่า เป็นความรักแบบผูกพันใกล้ชิดเท่านั้น

อย่างไรก็ตาม พระพุทธเจ้าเมื่อตรัสรู้แล้ว ก็ได้ทรงพระกรุณาต่อสัตว์โลก และก็คงจะได้ เกิดปัญหาขึ้นในพระทัย ว่าจะควรประกาศธรรมที่ตรัสรู้นั้น ให้แก่บุคคลอื่นได้เห็น หรือไม่ ประการใด ตลอดจนปัญหาที่ว่าบุคคลที่ยังผูกพันแน่นอยู่กับโลกนั้น จะสามารถแลเห็นธรรมอัน ลุ่มลึกนั้นหรือไม่

นิยายเรื่องนี้ ได้กล่าวถึงปัญหาเหล่านี้ไว้เช่นเดียวกัน และความกรุณาก็ได้ขจัดปัญหา เหล่านี้เสียได้ เช่นเดียวกับพระมหากรุณาของพระพุทธเจ้า ได้ขจัดปัญหาเช่นเดียวกันนี้ได้ เมื่อ สองพันห้าร้อยกว่าปีมาแล้ว

ผมขอจบเรื่องนี้อย่างดีด้วยพระคาถาต่อไปนี้

มหากรุณิกโก นาโถ

พระผู้ทรงพระมหากรุณา

หิตาย สัพพปาณิน

ผู้ทรงยังพระบารมีให้เต็ม

ปุเรตฺวา ปารมี สัพพา

เพื่อประโยชน์แห่งสัตว์ทั้งหลาย

ปตฺโต สมุโพธิมุตฺตม

ทรงถึงแล้วซึ่งความรู้อันอุดม

เอเตน สัจจวชฺเชน

ด้วยความสัตย์ที่กล่าวนี้

โหตุ เต ชยมงฺคล

ขอชัยมงคลจงมีแก่ท่านทั้งหลาย.